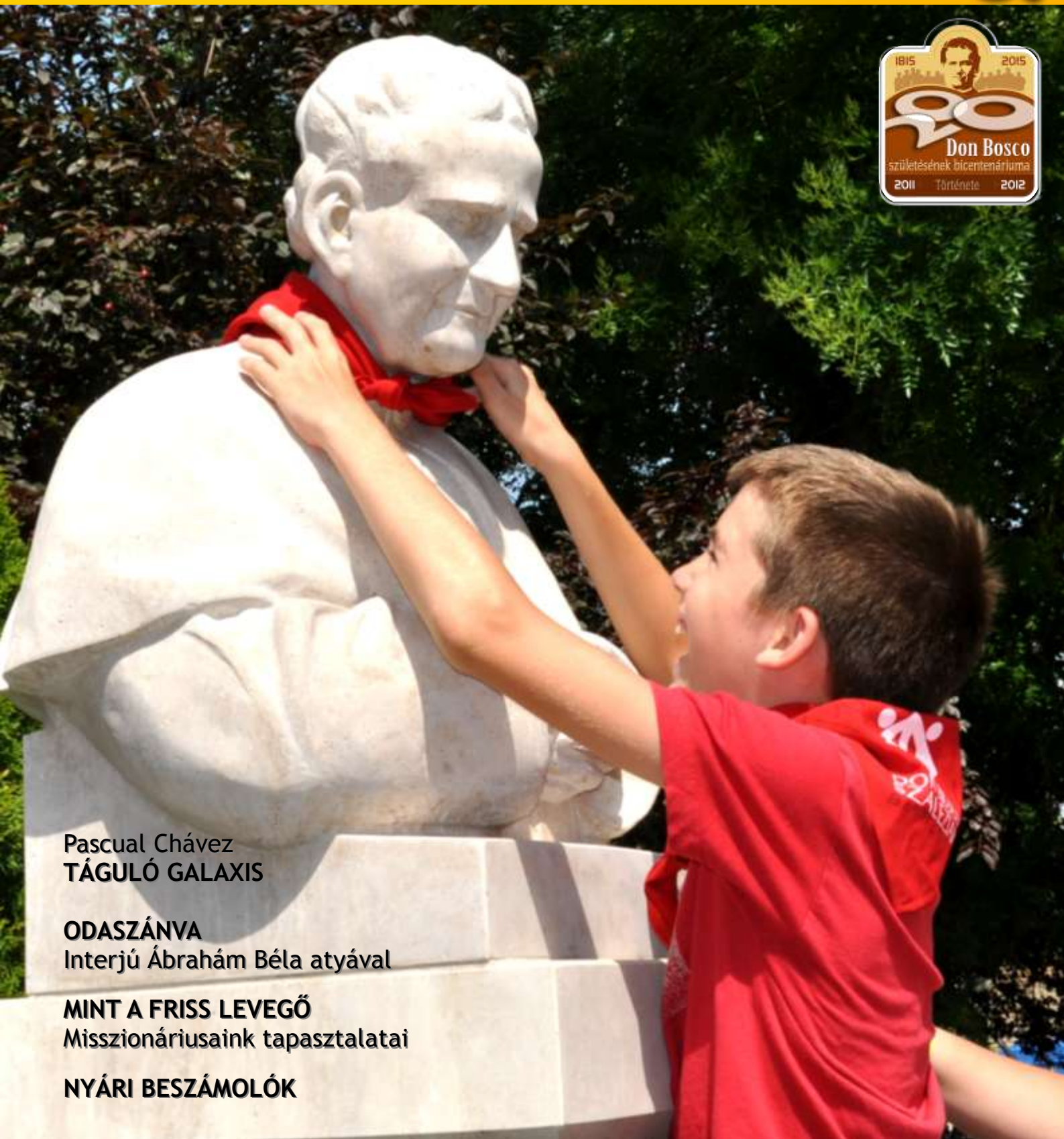

Szalézi Értesítő

2012/3

Pascual Chávez
TÁGULÓ GALAXIS

ODASZÁNVA
Interjú Ábrahám Béla atyával

MINT A FRISS LEVEGŐ
Misszionáriusaink tapasztalatai

NYÁRI BESZÁMOLÓK

A Segítő Szűz Mária Leányai magyar földön

Pesthidegkút

- mint a 140 éves rendi és 75 éves magyarországi jelenlét
2012-es reményekkel teli gyümölcse

„Áttekintve múltat és jelent különös kép tárul elénk. A nővérek, a családok, a gyerekek, a plébániai, templomi élet, az óvoda világa, a környező oktatási intézmények, a különböző - ifjúságot magába tömörítő - közösségek egy állandóan pezsgő valósággá fonódnak itt össze, ahol a kimondatlan szavak mintha csak egy közös jelszót vésnének a szívek mélyére: Isten kezében vagyunk.”¹

A tartományfőnöknő kérésére Bognár Anna nővér és Jeriga Anna nővér 1990. július 20-án közel 40 évnnyi olaszországbeli tartózkodás után visszatért Magyarországra és néhány nap múlva, július 24-én Roboz Etelka nővérral együtt megnyitották a rendházat Pesthidegkúton.

A rendszerváltás után sok fiatal család vásárolt telket a környéken, és építkezett. A nővérek nyitott szívvel fogadták az érkezőket. Lassan megtelt a templom, s az udvar gyerekek, családok jelenlététől lett hangos. Szombat délutánonként oratórium szerveződött, ahol eleinte kevesen voltak, majd egyre többen. Olyannyira, hogy egyből kicsinek bizonyult a ház. A plébániaépület mellé oratórium, fölé, az emeletre kápolna és hittanterem épült. Ekkor már péntek délutánonként kézműves foglalkozás volt mamáknak, babáknak, az egyik ügyes anyuka segítségével. Szerdánként énekelni tanítottuk a gyerekeket, Biblia óra is volt és havonta néptánc foglalkozás. A szülők kérésére az óvodáskorúak számára hétköznapi délelőttönként ovis oratórium volt az egyik óvónő anyuka vezetésével. Ebből nőtt ki a Don Bosco Nővérek Szent Család Óvodájának terve, melyet 1996 szeptemberében nyitottunk meg. Az óvoda mára kezdi kinőni falait, több, mint 100 gyermek és 16 öket óvó felnőtt éli meg mind jobban Don Bosco és Mazzarello Mária lelki örökségét. Nyári kézműves tábor alakult már a kezdetektől, melyet azóta is töretlen lelkesedéssel szerveznek meg a szülők, nagy örömmel vesz részt benne mindenki. Minden évben, május közepén itt - az újraindulás utáni első magyar házban - gyűlik össze a Szalézi Család apraja-nagyja, Mazzarello Szent Mária ünnepére. Idén különlegesen vidám együttlétben és igazi családi hangulatban töltöttük együtt ezt a napot. A sok szorgos kéz, a várva várt találkozások örömei, a közvetlen barátságok hamar ünneplők sokaságát gyűjtötte össze, a szentmisére is csak az udvaron fértünk el. A közös ebéd jó alkalmat adott a beszélgetésre, ismerkedésre, sőt a lelkes bansolók hamar elfoglalták az udvart, bevonva kicsiket, nagyokat egyaránt. Most már második éve, hogy ünnepi műsorunkat a Klebelsberg Kultúrkúriában tarthattuk. Felléptek a helyi ovisok és néptáncosok, a mogyoródi gyerekek gitáros csoportja és az egri fiatalok egy rövid színdarabbal az alapítónő életéről. Hagyományteremtő szándékkal pedig ebben az évben első alkalommal a nővérek Szent Család Óvodájának volt növendékei is szép számban a színpadra gyűltek. Nem hiányzott a pesthidegkúti animátorok szervezésében tartott közös családi játék, tánc sem, sőt az oratórium épületében a nővérek házairól és történetéről szóló versenyen vehettek részt, az arra lelkesen vállalkozók. Ezalatt focizásban is összemérhették ügyességüket a résztvevők, ha éppen nem bansoltak, beszélgettek az udvarban. Az évközi, péntek délutánonkénti oratórium folytatásaként idén is két nagyszerű hetet tölthettünk együtt a Pesthidegkúti Nyári Oratóriumban. A téma a Szupermágnes volt, Jézus főszereplésével. Rájöttünk ezekben a napokban, hogy épp úgy vonz magához minket is, mint egykor Pétert, a kafarnaumi századost, a gyerekeket, a betegeket. Sőt, egy kis kitekintéssel Don Bosco és Mazzarello Mária példájából segítséget is kaphatunk. Az év közben képzésben részt vett animátorok szívvel-lélekkel tettek tanúbizonyságot mindarról, amit animátori ígértétellükkel vállaltak.

A pesthidegkúti nővérek rendháza 2012 őszén - hosszú évek után - újra önálló közösségként, házként kezdi meg életét. Múlt és jelen egy biztos jövőbe mutatnak, melynek reményei, álmai, vagy éppen családjai és kapcsolatai, programjai és kezdeményezései valóban az Isten jószágos keze nyomát viselik magukon. Nem véletlen, hisz továbbra is mindent Isten kezébe helyezünk.

A nővérek és animátorok

¹részlet, ismeretlen szerző

Felkiáltójel versus Kérdőjel ! vs. ?

Szalézi családi közösségünk az év legszebb és legfárasztóbb napjait éli. Mindenütt zajlanak a táborok, kirándulások, fesztiválok. Ez a legszebb időszak, hiszen karizmánk legerőteljesebb megjelenései ezek a programok. De a lefárasztóbb is, és nem csak fizikailag, hanem lelkileg, a felelősség hordozása miatt. Ilyenkor mi szervezők sokat tanulhatunk egymástól. Ügyességet, szervezést, játékokat, de figyelmet, megbocsátást és nagylelkűséget is. A tábor vezetésének súlya sokszor türelmetlenné, feszültté tehet, a fáradtság miatt csökken a tolerancia.

Idén a nyergesújfalui nyári napközi oratórium második hetében a kalandcsoporttal a Margitszigeten is jártunk. A nap végi zárógondolatban az animátorok a következő kis történetet mutatták be.

Volt egyszer egy kérdőjel. Kecses termete és – mint általában a kérdőjeleknek – nagyon intelligens ábrázata volt. Egy ideje azonban szomorúan, elkeseredve, csalódott szívvel járta az országot. Úgy tűnt, már senkinek sincs rá szüksége. Mindenki egyre inkább legádázabb ellenségéhez, a felkiáltójelhez csatlakozott. Mindenki kiabált: „Előre! Állj meg! Mozogj már! Szedd a lábad!”

A felkiáltójel az erőszakos emberek jele és most ők uralják a világot.

Az országutakon és a városi utcákon, ahol a kérdőjel egykor úgy járt-kelt, mint egy király, már senki sem kérdezi meg a másiktól: „Hogy vagy?”, csak odavetnek egy „Szevasz”-t. Már nem fordul elő, hogy megáll egy autó, leeresztik az ablakot és megkérdezik: „Bocsánat, jó irányba megyek Róma felé?” Manapság mindenki GPS-t használ, ami határozottan osztogatja az utasításokat: „Az első leágazásnál jobbra!”

Belefáradva a céltalan kóborlásba, a kérdőjel egy családnál húzta meg magát. A gyerekek mindig is szerették a kérdőjeleket.

De ebben a családban volt egy apa meg

egy kamasz fiú, akik egész nap felkiáltójelektől hemzsegető szócsatákat vívtak egymással.

- Sose hallgattál meg!

- Nem érdekel, mit gondolsz! Itt én parancsolok!

- Elegendem van ebből! Elmegyek innen örökre!

A végére az apa csak legyintett egyet kimerülten és csalódottan, a fiú pedig megalázva és elnyomva érezte magát, ami még agresszívabbá tette. És mindketten szenvedtek, mert nincs kinzőbb fájdalom annál, mint fizikailag közel, de lelkileg távol lenni valakitől.

A kérdőjel lesben állt a lámpaernyőn és az első adandó alkalommal akcióba lépett. Az apa összeráncolt homlokkal és öklöbe szorított kezekkel készült a visszavágásra, de saját maga legnagyobb meglepetésére ez szaladt ki a száján:

- Mit gondolsz erről?

Először a fiú is csak hallgatott meglepetésében.

- Tényleg tudni akarod, apa?

Az apa bólintott. És végre beszélgettek egymással. A végén majdnem egyszerre tették fel a kérdést:

- Szeretsz még engem?

A kérdőjel örömeiben cigánykereket vetett a lámpaernyőn.

A margitszigeti kolostorrom kövein ülve különösen is visszhangoznak a történet szavai. Don Bosco lelkesége, a megelőző módszer arra biztat, hogy legyünk „kérdőjel” emberek. Figyelmese a hallásra, és restek a szólásra. Kérdéseinkből bizalom, felkiáltásainkból bocsánat fakadjon.

Ezzel a kis történettel szeretném megköszönni mindenki munkáját, segítségét, imádságát, amit a nyári programjainkért tett. Önzetlen segítségük hozzon áldást életükre.

Bosco Szent János Atyánk közbenjárásával a Jóisten áldása kísérje minden jó szándékukat.

Don Boscóban szeretettel

Kinevezések és áthelyezések tartományunkban

Miután befejezte a Pápai Szalézi Egyetemen folytatott tanulmányait, P. Ábrahám Béla tartományfőnök 2012. október 1-jétől kinevezte **P. Hartai Gábort** a balassagyarmati Szalézi Rendház igazgatójává a 2012-2015 közötti időszakra. Dr. Beer Miklós váci püspök pedig kinevezte őt a balassagyarmati Bosco Szent János Plébánia plébánosává. Megerősítette **P. Szikszay Sándort**, mint a Budapest-újpesti Szent István király Szalézi Rendház igazgatóját a 2012-2015 közötti időszakra. Miután megüresedett a pélišföldszentkereszti Szalézi Rendház és a Salesianum-Tartományfőnökség igazgatói helye, megtartva eddigi összes feladatait kinevezte **P. Depaula Flaviót** a két ház felelősenek a 2012-2014 közötti időszakra. Miután befejezte a Bosco Szent János Szalézi Rendház igazgatói megbízását, kinevezte **P. Baji Jánost** a rendház vikáriusává és ekonómusává. Miután **P. Varga Lászlót** felmentette a szombathelyi Szent Quirin Szalézi Rendház ekonómusi megbízásából, és mivel Dr. Ternyák Csaba egri érsek Ft. András Zoltán kazincbarcikai káplánt áthelyezte egy másik állomáshelyre, bemutatta bemutatva Varga atyát az érseknek, aki kinevezte őt a kazincbarcikai, berentei, bánhorváti, dédestapolcsányi, sajókazai, sajóalgóci plébániák káplánjává. Miután befejezte teológiai tanulmányait, áthelyezte **D. Nguyen Hai Ly Jakabot** Szombathelyre és kinevezte őt az oratórium vezetőjévé és a rendház ekonómusává. Kinevezte **D. Salagala Rajesht** az újpesti Szalézi Rendház oratóriumvezetőjévé és a plébánia diakónusává. A továbbiakban Újpestről fejezi be teológia tanulmányait. Áthelyezte **S. Kirner Gábort** az óbudai Gonzaga Szent Alajos Szalézi Rendházba, ahol megkezdte filozófiai tanulmányait a Sapientia Szerzetesi Főiskolán. Áthelyezte **P. Misquitta Claudiust** a pélišföldszentkereszti Szalézi Rendházba és megbízta a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola lelki vezetői, igazgató-helyettesi, hitoktatói feladataival, továbbá a nyergesújfalui oratórium és animátorképzés vezetésével. Kinevezte **D. Tran Dinh Biet Pált** az óbudai Szalézi Rendház ekonómusának és felmentette az oratóriumvezetői megbízása alól. Az oratórium vezetőjévé **P. Tran Si Nghi Ferencet** nevezte ki, helyettesévé pedig kinevezte **S. Fülöp Tibort**, akire rábízta az animátorok képzését.

Jani Áron és **Oláh Győző** 2012. szeptember 8-án megkezdik a római Genzánóban a noviciátust. **Kovács Sándor** és **Velkey István** folytatja jelöltidejét a szombathelyi szalézi rendházban december 31-ig.

A Szalézi Értesítő következő száma októberben jelenik meg.

Don Pascual Chávez Villanueva rendfőnök

Tárguló galaxis

Az oratóriumtól a szakképző iskoláig és kollégiumokig

Már az Assisi Szent Ferenc-templomban töltött időben felismertem, hogy iskolákra van szükségünk. Gyerekeim közül egyik-másik már elég idős volt, de semmit sem tudtak a hitigazságokról. Nekik a tisztán szóbeli oktatás hosszadalmas, sőt unalmas lett volna, és könnyű szívvel lemondtak volna róla. Megpróbáltunk beindítani egy kis iskolát, de megfelelő hely és tanárok híján, akik segítségemre lettek volna, ez a terv nem járt sikerrel. A Menhelyen, majd a Moretta-házban elindítottuk az állandó vasárnapi iskolát, a valdoccói költözés után pedig az esti iskolát. A siker érdekében egyszerre csak egyféle tárgyat tanítottunk. Például egy-két vasárnapon át az ABC-t, valamint a szótagolást tanultuk és ismételtük; utána mindjárt a kis katekizmust vettük, amelyet addig olvastunk és szótagoltunk a gyerekekkel, míg ki nem tudták betűzni a katekizmus első egy-két kérdését, ez volt aztán a lecke egész héten. Következő vasárnap mindezt átismételtük, majd sorra vettük a következő kérdéseket és feleleteket. Ezzel a módszerrel nyolc ünnepnap alatt elértem, hogy egész oldalakat elolvastak és megtanultak a katekizmusból. Sok időt nyertünk így, mivel különben az idősebbeknek is évekig kellett volna hittanra járniuk ahhoz, hogy pusztán csak a szentgyónásra jól fölkészüljenek..” (Oratóriumi emlékiratok)

Egy udvar, egy ház, egy iskola: a szalézi házak elemi triásza kezdetől fogva eleven és hatékony volt. A “Szalézi Szent Ferenc Oratórium mellé épített ház” a római (Néri Szent Fülöp) és lombard (Borromei Szent Károly) gyökerekre visszavezethető (Don Bosco mindkét szent lelkiségéből sokat merített) ünnepi oratóriumot egy sokkal összetettebb és tagoltabb intézménnyé alakította, ahol a játékos és kifejezésteljes elemekkel kiegészített lelkipásztori és hitoktatói cselekvést egy integrált képzési módszer erősíti, amelynek összetevői az erkölcsi és polgári nevelés, az oktatás, a szakképzés, a befogadás és a jótékony-ság, a magával ragadó közösségi élet, valamint a társadalmi és missziós vonal. Ebből emelkedik ki egy vadonatúj, keresztény nevelő közösség és környezet modellje, amely képes alkalmazkodni az új idők fiataljainak igényeihez, és termékenyítő hatással beilleszkedni a legkülönbözőbb földrajzi és kulturális környezetekbe a nagyvárosokban és a kisebb településeken egyaránt. De a szalézi karizma, amely az ünnepi oratóriumban leli meg forrását és paradigmáját (lásd: *Oratóriumi emlékiratok*), tényleg képes volt elterjedni az egész világon, nevelési és formációs eredményei pedig otthagyták lenyomatukat a társadalmi és egyházi intézményeken, köszönhetően a hagyományos katolikus kollégiumba és iskolába való szerencsés és frissítő hatású beoltásnak, valamint a Don Bosco módszere szerint működő szakképző iskoláknak és technikumoknak.

A nélkülözhetetlen paradigma

Mindig is az ünnepi oratórium volt a Don Bosco szívének legkedvesebb tevékenység, a legelevenebb és legdinamikusabb intézményei közül, a néphez és a fiatalok ízléséhez legközelebb álló. Minden más szalézi műnek mindig ehhez a kezdeti modellhez kellett visszanyúlnia annak érdekében, hogy megőrizhesse élénkségét és pedagógiai ihletettségét, ez volt az életrealitásuk titka.

Az oratórium példája sugalmazta a címzetteket (a nép gyermekei); a bizalom megszerzésére építő nevelői kapcsolatot; a szalézi lelkiségből és buzgóságból táplálkozó nevelőt (akinek nem csupán kiváló tanárnak vagy lelkipásztornak kell lennie); az udvart, mint a nevelő hatású találkozás helyét; az uralkodó “ünnepi” és játékos jelleget, amely mellett kellő mértékben van jelen a vallási, a formációs és a hivatási elem.

Az oratórium népi vonatkozása is, vagyis a legszegényebb és “veszélyeztetett” gyerekek elsőbbségben részesítése – ami összefonódik az intézmény missziós és társadalmi hivatásával (amennyire csak lehetséges. Elérni egy-egy földrajzi terület összes fiatalját, magunkhoz vonzani és meghódítani őket, hogy megváltozzanak), és megkülönbözteti azt mind a plébániai oratóriumoktól, mind az egyéb napköziktől – mindig is példaértékű és kritikus ösztönző erő marad a kollégiumokban, szakképző iskolákban, missziókban vagy plébániákon tevékenykedő szaléziak számára. Mindennek feltétele egy szalézi közösség lüktető szívként való jelenléte és segítő fiatalok (mint

nevelők, asszisztensek, hitoktatók, "szabadidő-szervezők"... vagy "animátorok") bevonása jól összehangolt, különböző szintű együttműködésekbe.

A világ meghódítása

A Szalézi Társaság (egy Istennek szentelt személyekből álló család a fiatalok keresztény nevelésére) alapításával az oratóriumi lelkeség elterjedhetett és kifejezésre juthatott olyan nevelési és pasztorációs intézményekben is, amelyek alakjukban különböztek az eredeti ünnepi oratóriumtól. Az újragondolási és átültetési erőfeszítések nem mindig jártak teljes sikerrel, de alapvetően mégis egy történelmi jelentőségű, megtermékenyítő

folyamat fakadt belőlük. Elég csak arra gondolni, hogy a "megelőző módszer" Don Bosco általi 1877-es leírása nem más, mint kísérlet arra, hogy újrafogalmazza a oratóriumi nevelési modellt egy klasszikus "nevelőotthonra" alkalmazva.

Összefoglalva, éppen az 1846 és 1861 (a mirabellói ház megnyitásának éve Don Rua irányítása mellett) közötti valdoccói tapasztalatokból fakad az a hatásos, termékeny és gondviselésszerű forrás, amely lehetővé teszi a lelkeség tagolódását, erősödését és felkészülését, hogy elterjedjen az egész világon. Don Bosco mellett a fiatal Don Rua az oratóriumi modell kollégiumi átültetésének zseniális

művésze. Ezt az átültetést egész rendfőnöki ténykedése alatt folytatja, miközben minden erejével közvetíteni próbál a gyökerekhez való hűség és a Szentlélek hívása iránti nyitottság, valamint az új idők követelményei között.

A jó Don Ruffino "krónikája" ezt ezekkel az egyszerű szavakkal fogalmazta meg: *"Don Rua Mirabellóban ugyanaz, mint Don Bosco Torinóban. Mindig fiatalok veszik körül, akiket vonz szeretetreméltó egyénisége, és mert mindig új dolgokról mesél nekik"* (MB VII, 640).

Don Bosco így önmagát adja övéiben.

*Bollettino Salesiano 2012/6,
fordította Nagy Brigitta*

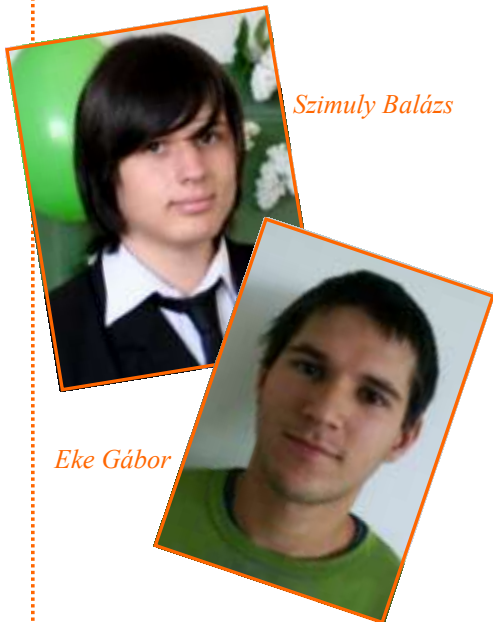
Milyen volt szalézi iskolába járni?

Szimuly Balázs - A nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola 12. osztályos tanulója vagyok. Négy évet töltöttem ebben az iskolában és elmondhatom, hogy igazán jó volt ide járni. Nagyon sok emlék köt ide az elkövetkezendő időkben. Főleg a Don Bosco napok és a NYÚSZI napok fognak nekem hiányozni, de a többi programot sem fogom elfelejteni. Így mindent egybevéve nagyon jó volt ide járni, és köszönöm, hogy ide járhattam. Nagyon

Eke Gábor - A kazincbarcikai Don Bosco Szakközépiskola 12. osztályos tanulója vagyok. Csak egy éve járok ebbe az iskolába, de nagyon sajnálom, hogy nem itt kezdtem tanulmányaimat. Hét évet egy másik szakközépiskolába tanultam. A 11. osztályban matematikából és angol nyelvből rosszul álltam. Segítséget kértem tanáraimtól, amire az volt a válasz, hogy tanuljak. Néhány barátom, akik a Don Bosco iskolába jártak elmondták, hogy milyen segítőkészek náluk a tanárai. Édesanyámmal megbeszéltem, hogy szeptembertől átiratkozok. Örült, hogy egyházi iskolába kerülök, mivel katolikusok vagyunk és rendszeresen járunk templomba. Bémálkoztam is.

Szeptembertől felvettek a 12. osztályba. Ózd mellett Sátán lakom egy kis faluban, így kollégista lettem. Hamar beilleszkedtem az osztályba és a kollégiumba is. Nem volt nehéz, mert a szalézi atyák és nevelőim is sokat segítettek. Jézushoz igazán közel csak itt, az iskolában kerültem. Jó volt, hogy hetente két hittanóránk is volt. Nagyon sokat jelentettek a kollégiumban a közös esti imák. Gyakran beszélgettem Zoli atyával és Robert atyával. Ők voltak a lelki támaszaim. Néhány kiránduláson is részt vettem: Budapesten, Miskolcon, Szilvásváradon és Pélifyöldszentkeresztben is voltam. Ezeket az iskola fizette pályázati pénzből. Ennek nagyon örültem, mert édesanyám egyedül nevel, munkanélküli, csak háziállatok tartásából van egy kis jövedelme. Az érettségim már túl vagyok. Jól sikerült, amit tanárain munkájának köszönhetek. Villanyszerelő szakmám van, és szeretnék dolgozni menni, hogy édesanyámnak segítsek, mert még van egy 8. osztályos öcsém, aki szeptembertől ide szeretne járni a Don Boscóba.

Tudom, hogy ez az egy év alatt, amit itt töltöttem, sokkal jobb emberré váltam. Hálás vagyok a sok szeretetért és törődésért, amit a szaléziaktól kaptam. Ők teljesen a hivatásuknak, az ifjúság nevelésének élnek. Szeretnék én is a munkámnak élni az elkövetkezendő években.

Szimuly Balázs

Eke Gábor

sok mindent kaptam itt, de leginkább azt, hogy animátor lehettem. Azt tapasztaltam, hogy a szaléziak nagyon szervezettek működnek együtt. Szinte barátként/testvérként néznek egymásra és ha kell, akkor számíthatnak egymásra. Nekem nagyon tetszik a munkájuk. Amit én adhatok az nem sok minden, de szeretetet, megértést - ezeket tudom adni másoknak. ☺

**A Mennyei Atya iránti hálás
szívvel tudatjuk,
hogy a Segítő Szűz Mária
Leányai Intézmény megalakulásának 140.,
a magyarországi
letelepedés 75.,
a mogyoródi közösség
indulásának 20. évében**

**Kovács Katalin
FMA**

**örökfogdalamat tesz
2012. október 13-án
Mogyoródon
a 11 órakor kezdődő
szentmisében, melyet
Beer Miklós
püspök atya mutat be.
A Szalézi Család
minden tagját
szeretettel várjuk!**

Ábrahám Béla tartományfőnök atyával Marillai Andrea beszélgetett

Odaszánva

Egy hivatást megélni nem könnyű feladat, bármi is legyen az. Ha visszatekintünk a kezdetekre, a felismerésben és az út elején mindig vannak meghatározó személyek, akik segítik az indulást és támogatják az első lépéseket. Ábrahám Béla atya hivatásában sem volt ez másként.

Egyszer azt mondtad, hogy csak szaléziként vagy érdekes, téged csak ebben a minőségben lehet értékelni. Ez most is érvényes?

Már nem emlékszem, hogy mikor és miért mondtam ezt, de annyiban most is egyet értek ezzel, hogy egy közösség tagja vagyok, és amit adni tudok, azt szaléziként tudom legjobban adni. Nem

tanárként vagy plébánosként, hanem a szalézi karizma hordozójaként.

Van-e egy olyan pont az életedben, ami meghatározója a hivatásodnak?

Minden hivatás kezdete egy találkozás, az enyém egy meghatározó találkozás volt Don Boscóval, Peisch Ferenc atya személyén keresztül.

Ez elég is?

Nyilván kellene előzmények, amik felkészítenek, hogy a találkozást be tudd fogadni, hogy tovább tudj vinni. Kell, hogy az ember jól érezze magát az egyházi közösségben, ifjúsági munkát végezve, vagy ministránsként. És amikor felismeri a karizmát, akkor megpróbál valahogyan válaszolni erre.

Nem ijedtél meg, amikor először szembesültél azzal, hogy ez a te utad?

Peisch Ferenc atya hozzáállásán nagyon sok múlt. Amikor megismertem Don Boscót, a szalézi rend nem működött Magyarországon. A Feri atyával való beszélgetések során jutottunk arra, hogy jelentkezsek egyházmegyés papnak. Akkor 18 éves voltam, elbizonytalanodtam, hogy nem korai-e még, elmegyek előbb valami mást tanulni, dolgozni. És akkor ő azt mondta, hogy nem a Ganz-Mávgban fogom megtudni, milyen a papság, hanem a szemináriumban. Nem volt olyan elvárás velem szemben, hogy ha belépek a szeminárium kapuján, akkor mindenképpen papnak kell lennem, ez óriási teher lett volna. Szerencsére a szüleim is hasonlóképpen gondolkodtak erről. Ez egy érlelődési folyamat, egy út, amin el kell indulni, hogy kiderüljön, járható-e.

Milyen állomásai voltak ennek tisztázási folyamatnak?

Igazából soha nem éltem át nagy krízist a hivatásommal kapcsolatban. Persze, amikor az ember szembesül a hibáival, az alkalmatlanságával, akkor meginog, de ilyenkor eszébe jutnak a szentírási idézetek az apostolok kiválasztásáról, akik nem eleve voltak alkalmasak, hanem azzá lettek. Inkább az volt elég nyomasztó, amikor rádöbbenem, hogy nem csak több pappal, élő közösséggel működő városi plébániák vannak, mint ahová én is jártam, ha-

nem elkerülhetek egy szál magamban egy kis faluba. És nem a vidékkel van baj, hanem a magányossággal. Láttam olyan atyákat, akik olyanok voltak, mint egy lerongyolódott aggregény. Szerencsére, a diakónus szentelés előtt már látszott, hogy újra működhetnek majd a szerzetesrendek. Ezért Peisch atyával elmentünk Dauner János bácsihoz, aki akkor a tartományfőnök-helyettes volt. Az ő realitásérzékét mutatja, hogy azt mondta, örül, hogy jelentkezem, de először szenteljenek fel, utána lesz még időm megismerkedni a szaléziakkal, akikről csak egyfajta elképzelésem van a hallottak alapján. Így aztán szentelés után kezdtem meg a noviciátust.

Milyen volt a valóság, ami a szalézi közösségben fogadott? Nem volt csalódás az elképzeltekhez képest?

Az volt az első év, hogy a noviciátus beindult, együtt kezdtünk Andrásfalvy Jancsival, Csány Petivel. Az atyák közel negyven év után kerültek újra össze, nehéz volt összecsiszolódnunk, ezért nem nagyon tudtak velünk mit kezdeni, volt elég gondjuk. De feltaláltuk magunkat, lelkesek voltunk. Nekem, mint fiatal papnak egyébként több szabadságom volt, hittant tanítottam, elvégeztem a mentálhigiénés képzést és a latin órákat sem kellett végigülnöm. Érdekes volt látni, hogy – nem akarok senkit megbántani – azok az atyák, akik a szétszórátás éveiben gyári munkások lettek, inkább megőrizték a szalézi karizmat, mentalitást, stílust, mint azok, akik plébánosok lettek. Őket „bedarálták” az egyházmegyei tennivalók sokasága.

Ha visszagondolok arra, hogy milyen kevés ismeretünk volt Don Boscóról, a szerzetességről, úgy érzem, hogy a mostani fiatalok sokkal többet láthatnak mindebből, mégis többet aggódnak azon, hogy mi lesz velük, meg tudnak-e felelni az elvárásoknak, be tudnak-e illeszkedni a közösségbe. Ha valaki megházasodik, nem tudja mi vár rá, nem történik-e a feleségével baleset, akit aztán élete végéig ápolnia kell, nem születik-e beteg gyereke és ezeket a helyzeteket hogyan oldja meg. Aki szerzetesnek készül, ne azon gyötrődjön, hogy mi lesz, hanem induljon el, szánja oda magát. Legyen benne lelkesedés, önátadás és nagyfokú nyitottság. Legalább két-három év kell ahhoz, hogy kiderüljön, miről is szól ez az egész, itt van-e a helye

Volt olyan helyzet, amikor azt gondoltad, hogy inkább elhagyod a rendet?

Csak átmeneti elbizonytalanodások voltak. A közösségnek nagy megtartó ereje van, még a problémák is segítik

az összetartozást. Biztos, hogy személyiségtől is függ, mert ha valami gondom van, akkor legfeljebb néhány éjszakán át nem alszom miatta, de utána túllépek rajta. A hivatásom alapját ezek nem érintik.

Ferenc atya nagyon meghatározó személy a hivatásod megtalálásában, mégsem volt felhőtlen a viszonyotok.

A kapcsolatunk két nagyon kemény krízist élt meg. Az ő szemében én mindig gyerek maradtam. Egyfajta szerepet szánt nekem és nem tudta elfogadni, hogy másképp alakultak a dolgok, ráadásul nem is rajtam múlt. Az ő kérésére helyeztek el Óbudáról, aztán 1999-ben jött egy kissé szerencsétlen igazgatóváltás, ami szintén nem rajtam múlt, de visszakerültem Óbudára, én lettem az igazgató, és így Feri atya főnöke is. Amikor kórházba került, és meglátogattam, sokat beszélgettünk ezekről és azt gondolom, hogy tisztáztuk is a dolgokat.

A hivatás egészét meg lehet fogalmazni?

Akit megismerünk, azt tudjuk szeretni és ahhoz tudunk elköteleződni. Ehhez kell a teológiai tanulmány, ami nem csak a tudományról szól, hanem a személyes hitet építi és az imán keresztül mélyül el. Végző soron a saját üdvösségemre vezető útról van szó, amihez szükségem van a Don Bosco iránti lelkesedésre is, és alapja Jézus, aki számomra úgy a legkedvesebb, mint a Jó Pásztor. Sokat imádkozunk a meglévő és az új hivatásokért. Szeretném, ha a fiataloknak meg tudnánk mutatni, hogy

még a gondok és viták között is jó szalézinak lenni. Hogy a szerzetes nem olyan, mint az egyformára faragott bábuk a bowling pályán, itt mindenki lehet önmaga, megtalálhatja a maga útját a lelkiségben.

Írja Golyán Szilvia szalézi munkatárs

Nyári oratórium: egy szalézi misszió

Húsz éves a balassagyarmati szalézi nyári napközis tábor

Nem tudok már minden nap részt venni a tábor életében, de bebeszaladok, hogy kicsit játszhassak, beszélgethessek, mosogassak, vagy csak egy nagyot szippanthassak a szalézi nyári napközis tábor levegőjéből. Idén, az évfordulóról is megemlékező ünnepi táborzárás napján, szorongással telt izgalommal lépkedtem az oratórium felé. Vajon megtörténik? Vajon érzem most is ugyanazt? Szavakba nem önthető volt az a boldogság, amikor szülők, bennem régi ismerőst látva, a hivatalos napi zárást követően mosolyogva mondták: „Visszajövök érte, még nem akar hazajönni!” Bent pedig a zsúfolásig megtelt termekben jóleső kavalkád fogadott: gyermekek és szülők játszottak, beszélgettek a 'szalézi tea' mellett. Igen, ismét megtörtént!

Felhasznált irodalom: A Bosco Szent János iránti hűség. Az egyetemes főnök 1935. évi vezérgondolata. Kézirat gyanánt. Szalézi Művek, Rákospalota

Sokan vannak, akik emlékezhetnek még az első nyári napközis táborra; gyermekként, szülőként vagy segítőként jelen voltak létrejötténél: húsz éve működik Balassagyarmaton a szalézi nyári napközis tábor!

Mi tartott meg itt ennyi éven át fiatalokat és segítőket, hogy készségesen és a Szalézi Családhoz ragaszkodva segítsék a napközis táborok működését? Mi vonzott az évek során még több, és egyre több gyermeket, ifjút, fiatalot, segítőt, hogy megtalálják a közösségben küldetésüket és felismerjék egyéni feladataikat, a támogatás sajátos formáit? Mi kell ahhoz, hogy kitartóan Bosco Szent János szellemében, az ő módszerével dolgozzunk a szalézi mű fennmaradásán és megsokszorozásán?

Bosco Szent János közvetlenül Istentől és a Szűzanyától kapta az utasítást, hogy a fiatalokat felkarolja, élükre álljon és vezesse őket. De parancsot kapott arra is, hogy e megkezdett munka továbbfolytatására keressen segítőtársakat, akik az iránta érzett hűségtől vezetve elkötelezik magukat, hogy példaképüket követve elsajátítsák a szalézi szellemiséget és ennek megfelelően neveljék az ifjúságot, éljék meg mindennapi „emberi találkozásait” és tegyenek tanúságot Bosco Szent János mellett szavaik és cselekedeteik által.

A **szalézi misszió** sokféle formában megnyilvánulhat. Lehet térben és időben való utazás, népek és nemzetek közötti kapcsolat, társadalmi csoportok szolidáris tevékenykedése, korosztályok együttműködése. Helyi közösségünkben 1992-től a nyári szalézi napközis tábor mindezeket „megélhette”. P. Halász István SDB közel két tucatnyi gyermekkel és néhány segítővel kezdte meg áldásos munkáját, s a tábor az évek során gyarapodott, gazdagodott. P. Hartai Gábor SDB vezetése alatt az építkezés révén az oratórium területe megduplázódott; a tábor két hetesből három hetessé vált; a táborozók, az animátorok és a segítők száma pedig megsokszorozódott. A „táboralapítás” tizedik évfordulóján már hetente 160-180 gyermek vett részt a tábor egyes programjain. A tábor „kísérőivé” vált a tábori

póló, a kitűző, a sapka vagy a kendő. A programok is átalakultak, megjelentek a „kerettörténetek”, az „akciócsoport”; fogalommal vált a „szalézi tea”, a „SZALIM-pirín”; a kezdeti évek táborozóiból animátorok, a régi animátorokból segítők, esetenként szalézi munkatársak lettek.

A sok-sok változás között mégis jelen volt az **állandóság**. Mi biztosította ezt? Úgy vélem, sokéves élményeim távlatából, hogy a balassagyarmati közösség küldetésének hármasságát a személyes kapcsolatok, a Don Boscó-i lelkiület és a közösség megtartó ereje adja.

Elsőként fontos, hogy képesek legyünk **megszólítani az embereket**, kicsinyeket, nagyokat, fiatalokat és idősebbeket egyaránt. A keresztény ember jövőképe nem nélkülözheti Isten szeretetét. De Istent csak az tudja szeretni, aki szereti embertársait és törődik sorsukkal. Meg kell tanulnunk úgy élni, hogy – miközben tanulunk egymás értékeiből – megtanuljunk tiszteletben tartani meggyőződéseink különbözőségét is.

Másrészt elengedhetetlen, hogy **felkészítsük az „útra indulókat”**, felelősek vagyunk azért, mit teszünk „lelki-szellemi tarisznyájukba”, hiszen mindannyian úton vagyunk. Nem csak az a fontos, hogy komoly értékeket hagyjunk a minket követőkre, hanem ugyanúgy jelentős, hogy képessé tegyük őket ezen értékek megőrzésére, s majdani továbbadására.

Harmadrészt, elhagyhatatlan a támogató **közösség**, fontos, hogy mindannyian érezzük, hogy a Szalézi Családhoz tartozunk. A Don Boscó-i út következménye a közösség állandósága, mely nem jelent feltétlenül személyi azonosságot. Valójában a közösség megtartó erejét tekintve az az igazi erőpróba, ha az azt életre hívó értékválasztás, az amelletti elköteleződés megmarad, tértől és időtől függetlenül minden tagja bátran magáénak vallja és megvalósítja célkitűzéseiben, cselekedeteiben; így válva tudatos és aktív segítő-társává Bosco Szent János atyánknak.

Kérünk, segíts minket, hogy minden szavunk és tettünk hűen tükrözze akaratomdat, gondolatodat és szívedet!

*Egy acél gerenda került fel 1910-ben,
100 év után újabbak érkeztek.*

A főhajó szép barokk ívei megújulva.

A mester és tanítványa - aranykezü ácsok

*A természetes kőpalát a földön szögelik
fel a toronyra.*

Megállhat a felújítás Péliföldszentkereszten

Péliföldszentkereszten továbbra is nagy lendülettel folyik a májusban megkezdett felújítás. A templomtető és a torony lebontása után ácsolják az új tetőszerkezetet és az új torony is lassan felkerül a régi helyére.

A felújítási munkálatok tetemes költségeinek egy részét pályázati pénzekből fedezzük, de ebből nem futja mindenre. Természetesen a tartomány is hozzájárul a munkálatok költségeihez, de mivel a második pályázat sajnos nem nyert, így további pénzekre volna szükség, hogy a kegytemplom teljes külső és belső tere is felújításra kerülhessen.

Sokan viselik szívükön az ősi kegyhely sorsát, többen „szerelmesének” vallják magukat. Itt az idő, hogy ezt most bebizonyítsuk! Az adományokból eddig több mint 1 millió forint gyűlt össze, amit ezúton is hálásan köszönünk!

Akinek lehetősége van rá, hogy pénzadománnyal hozzájáruljon a péliföldszentkereszti templom felújításához, adományát befizetheti a Szalézi Rendház **11740092-20015350** számú bankszámlájára. Kérjük és várjuk a nagylelkű adományokat, hogy lehetővé váljon a teljes felújítás és a letelepedés 100-ik jubileumán már ne egy rozszant templom - mint egykor az első szaléziakat -, hanem közös örömünkre egy méltó istenháza fogadja az idelátogatókat!

A főgerendák gyorsan helyre kerülnek, de utána sok apró munka vár még.

Mint a friss levegő

Vietnami misszionáriusok tapasztalatai Magyarországon

Amióta az Európa Terv megkezdte működését, sok változás következett be az európai szalézi tartományokban. A Magyar Szalézi Tartomány megerősítésére 2006-ban érkeztek az első misszionáriusok. Most két vietnami szalézi, Pham Quoc Thai Hung Savio Domonkos és Nguyen Hai Ly Jakab tapasztalatairól olvashatnak.

Domonkos

Az Európa terv indulásakor az első feladat az volt, hogy mi, misszionáriusok egyáltalán ide eljőjünk. Aztán át kellett hidalni a nyelvi és kulturális különbségeket. Most már lassan-lassan megtanuljuk, hogyan kell jelen lenni a gyerekek között, milyen programot lehet nekik felkínálni. Számomra most az első helyen van a tanulás, nem más! Jelen pillanatban ez a legfontosabb, a legelső feladatom, mást csak ez után csinálhatok. De most már látom, mi lesz utána, hiszen Claudius már befejezte a tanulást és lassan munkához lát. Nekem is lesz más feladatom, de addig azt kell megtanulnom, hogyan élek a gyerekek között. Már vannak eredmények. Amikor ide jöttem, mindig azt mondtam: Jézus és Don Bosco már előt-

tünk is itt voltak, nem mi hoztuk ide, már előttünk is ismerték őket. Most csak együtt kell élnünk a gyerekekkel Don Bosco és Krisztus segítségével.

Jakab

Mindenhol vannak nehézségek. Eddig minden helyen, ahol dolgoztam, voltak sikereim és sikertelenségek is. Sokszor úgy látom, hogy csak az jelent nehézséget, hogyan beszéljek a gyerekeknek Istenről. Még mindig nehéz meghívni őket, hogy imádkozzunk együtt. Más ifjúsági programra, táborra vagy bármilyen szervezésre nem nehéz meghívni a gyerekeket, oda szívesen eljönnek, de misére, oda nehezen...

Mivel misszióba jöttünk, tudtuk, hogy új kultúra, egy új, másfajta élet vár ránk,

amibe bele kell kapcsolódnunk. A mi jelenlétünk olyan itt, mint egy friss fuvalat, friss levegő, ami felüdít, ami jó. A nagy távolság vagy a nagy különbségek nem jelentenek leküzdhetetlen gondot. Át kell hidalni a kultúrák közötti különbségeket.

Domonkos

Nem sok dolog volt, ami meglepő és más volt számunkra. Csak néha, elvétve jelentkezett ilyen. Például otthon, nálunk Vietnamban az embereket könnyebben lehet behívni a templomba, itt viszont nagyon nehéz. Azt mondták nekünk, hogy ahová jövünk, ott a keresztény kultúra az uralkodó, mégis nagyon nehéz megszólítani a fiatalokat. De nem az a lényeg, hogy honnan jövünk, hanem hogy szaléziak vagyunk. Egy Don Bosco van, a szalézi karizma mindenhol ugyanaz: foglalkozni a gyerekekkel. Más a nyelv és más a kultúra, de van valamink, ami ugyanaz: a Szabálykönyv. Ez mindenhol egyforma. El is mondtam otthon, Vietnamban, hogy szerencsések vagyunk, mert egy társasághoz tartozunk, egy rendhez, ami egy szerzetesi család, ahol együtt vagyunk, bárhová is megyünk, egyformán szaléziak vagyunk mindenhol. Nem könnyű megismerni a magyar kultúrát, de ebben sokat segítettek nekünk. Benedek pápa azt mondta: először a gyerekekkel kell foglalkoznunk, ha a gyerekek elmennek a templomba, akkor a szülők is fognak menni a gyere-

ekkel. Ha megnyerjük a gyerekeket, akkor ismét terjedni fog a keresztény kultúra. Lehet, hogy a gyerek most még nem tudja, de amire felnő, lassan-lassan megérti és eszébe jut, amit nálunk hallott és újra el fog gondolkodni azon, amit mondtunk neki, amikor kicsi volt.

Jakab

Vietnam és Magyarország között már nincs olyan sok különbség, mint régen. Régen nálunk a családokban sok gyerek volt, de most már nem, csak kettő vagy három, mint itt. Óbudán sok nagy család van. Nem olyan nagy a különbség.

Domonkos

Régen innen mentek misszionáriusok Kubába, Kínába, szerte a világba. Most ezt mintha visszaforgatták volna. Akkor evangelizálni kellett. Most pedig újra evangelizálni kell. Akkor még nem voltak katolikus családok, most meg már nincsenek, elfogytak. Szerintem most nehezebb, de ez, persze az embertől is függ. Tudok például néhány olyan misszionáriusról, akik elmentek Európából Vietnamba, de nem tudták megtanulni a nyelvet, és ezért visszajöttek. De mi itt vagyunk. Van különbség a régi és a mostani misszionáriusok között. Amikor Európából mentek misszióba, akkor sok anyagi segítséget vittek. Most nem az anyagi segítség a lényeg, hanem valami más. A gazdagság nem számít, így nekünk keresnünk kell valami újat, amivel megfogjuk a fiatalokat. És ez a "más", ez itt van a szívünkben, ez Don Bosco karizmája - ez a lényeg! Amikor ide jöttem, furcsa volt, hogy itt sokkal gazdagabbak az emberek, mint Vietnamban. De gyorsan megtapasztaltam, hogy itt is ugyanúgy szeretik a gyerekeket, ha dicsérik őket. Ez a lényeg! Nem az a lényeg, hogy ad-

junk nekik valamit, hiszen nekik már mindenük van, hanem hogy foglalkozzunk velük, hogy velük legyünk. Ha bejönnek a gyerekek az oratóriumba és senki nem köszön nekik, senki nem foglalkozik velük, akkor elmennek. De ha valaki szeretettel üdvözlí őket, beszélget velük, akkor szívesen maradnak. Van modern telefonjuk, néha kettő is, számítógép, minden, de mégis keresnek "valamit"... Szerintem ez a legnagyobb különbség Európa és Ázsia között.

A fiataloknak nagyon nehéz felfogni olyan fogalmakat, mint például hogy mit jelent örökfogadalmat tenni. Örökre elköteleződni. Hogy mi például ide jöttünk, és örökre itt akarunk maradni. Örökre Don Boscóval akarunk maradni, örökre szaléziak akarunk lenni, örökre a gyerekekkel. És lassan-lassan szállingóznak az új hivatások. Van hivatás! Tehát a tartomány él, megmaradt a szalézi karizma Magyarországon! Most is van két novícius, és két jelölt - ez nem sok, de vannak új hivatások

Jakab

Nem akarom azt mondani, hogy ez egy nagyon fontos dolog, de amikor van időm, akkor mindig kimegyek beszélgetni az emberekkel. Nem csak bent, a házban, az oratóriumban, hanem kint az udvaron, az utcán is. Úgy láttam, hogy számít a jelenlétem, ezért amikor van időm és lehetőségem, mindig odamegyek a gyerekekhez, fiatalokhoz és felnőttekhez is, és buzdítom őket, hogy egy kicsit jobbakké legyenek. Ha egy fiatal szalézinak van lehetősége beszélgetni, jelen lenni az ifjúság körében, ez számít.

A többieknek más feladatuk van, én ezt csináltam.

Nemrég néhány idős néni odajött hozzám, hogy igyekezzek, mert én fiatal vagyok, van még sok időm, de nekik nincs, és ők szeretnék látni, hogy engem pappá szentelnek. Úgy látom, hogy várákozás van bennük, nagyon sok szeretet és tudom, hogy amit elérek, az nem csak az én érdemem, hanem azoké is, akik szeretnek és nagyon sokat imádkoznak értem. Ezt tapasztaltam az idősek, a fiatalok és a gyerekek között is. Nagyon jó

érzés.

Domonkos

Ha vannak vizsgáim, mindig kapom az üzeneteket, hogy "Hajrá, Domonkos!" Érzem, hogy vannak, akik nagyon szeretnek minket. De mindig mondom, hogy türelmet kérek, mert számunkra ez más, mint egy magyar számára. Egy magyar itthon elsőre meg tud csinálni bármit, nekünk ez nem mindig sikerül elsőre, nekünk először azt kell megnézni, hogyan kell megcsinálni valamit, mert nem a saját kultúránk szerint, hanem a magyar kultúra szerint kell csinálni. Mindig mondom mindenkinek: türelmet! Türelmem rózsát terem! Már nagyon várom a tanulás végét! Nem bírom nézni, hogy más szaléziak mindig csinálnak valamit, én meg csak tanulok és tanulok. Türellemmel kell lenni még legalább egy évig,

Mindent tudsz már Don Boscóról? - 3.

Előző írásomban szót ejtettem arról, hogy a serdülő Bosco Giovanni bőven kapott karcot, dudort cimboráival a szabadban játszogatva, emellett pedig számos bűvész- és zsonglőr trükköt sajátított el, és mindezt édesanyjának vigyázó tekintete kísérte. Megismervén nagy dinamizmusát, a benne feszülő erőket és vidámságot azt hihetnénk, hogy a lelki életére, szellemi fejlődésére bizony nem sok ideje maradt. Az „Oratóriumi emlékiratok” című saját kezűleg írt műve azonban árnyaltabb képet rajzol erről.

Milyet is?

A gyónás és a szentáldozás nélkülözhetetlenül fontossá váltak számára már serdülőkorában. **Margit mama mindent megtett, hogy fiát mélyen hívő katolikus kereszténnyé nevelje. Mindent? Azaz nemcsak elküldte a templomba, mondván, hogy ott rosszat nem tanulhat, hanem beszélgetett vele és taníttatta, sőt első gyónásakor elment vele együtt gyónni. Emellett izes-szíves szavakkal érzelmileg is ráhangolta a kópét, hogy páratlanul nagyra értékeld az Istennel való találkozást a szentségekben.**

„Édes Jánosom - mondta nemegyszer, - Isten csodálatosan nagy ajándéka vár rád. Gondosan készülj fel rá. A gyónásban ne hallgass el semmit. Mondd el

minden bűnöd az atyának, bánd meg töredelmesen, és ígérd meg, hogy kerülni fogod a bűnt”.

Ezzel a szent asszony nem fejezte be csemetéje lelkének művelését. Áldozás után tudatosította a gyermekben, hogy milyen fölbecsülhetetlen lelki ajándékot kapott: „*Kedves fiam, ez a nap számodra nagy ünnep. Biztos vagyok benne, hogy Isten valóban birtokba vette a szívedet”.*

Gondja volt rá, hogy fiacskája naponta **imádkozzon, hogy jó könyveket olvasson, és jó tanácsokat adott neki:** „*Ígérd meg Neki, hogy egész életedben jó leszel! Áldozz gyakran és óvakodj a szentségtöréstől! A gyónásban légy őszinte, légy mindig engedelmes, járj szívesen hitoktatóra és szentbeszédeket hallgatni. De az Isten szerelméért, kerüld el, mint a pestist azt a társaságot, amely rossz beszédben leli kedvét”.*

Itt megállnék egy pillanatra: jó könyvet, olvasmányt, manapság már jó filmet adni a fiatalok elébe, ez igazán dicséretes és személyes cselekedet. Sok fiatal ugyanis csak akkor olvas el, néz meg igen értékes médiatermékeket, ha őt személyesen is érinti, erről pedig csak személyes ismerősei tudnak képet alkotni, ők adhatják kezébe, ők hívhatják csak meg. Magam is elmondhatom, hogy nem volnék szalézi, ha esténként apám nem olvasott volna nekünk az ágyunk szélén ülve

szentek és hősök életéből. A mai hatalmas keresztény médiaválasztékból csak néhányat felsorolva: Don Bosco élete, Bruno Ferrero apró történetei, Gyökössy Bandi bácsi lelki könyvei, Garry Chapman családterápiás könyvei – ezek nélkül nagy lelki ínségben élhetnénk ma is. A korunkra jellemző túlkínálat miatt azonban széles tömegek nem olvasnak ilyeneket, és nem is tudnak arról, miccsoda lelki gazdagságtól esnek el.

És ekkor jön Don Bosco életének egyik fordulópontja. Margit mama kamaszkodó fiára egy szentbeszéd után rábukkan egy idős, tudós pap, Don Calosso. Látva János briliáns emlékezőtehetségét felajánlja neki, hogy tanítani fogja őt. Margit mama nevelésének koronája, hogy miután megismerte az atyát rábízta gyermekét, hiszen látja, hogy jó kezekbe fog kerülni. Margit mama fölismeri, hogy gyermekének ambíciói mentén ő már nem képes mindent megadni, ezért modern nyelven mondhatnánk, hogy **el meri engedni**. A kis Giovanni életében először találkozik édesanyján kívül egy rendkívül gondos, szeretetteljes lelki vezetővel. Kamaszkortól fogva lényeges, hogy legyen a családon kívül is valaki, egy bölcs felnőtt, lehetőleg pap, aki meghallgat és irányt mutat a fiatalnak. A történet azzal folytatódik, hogy a cseperedő pedagógus, a kis Bosco fölismeri a „docendo discimus” (tanítva tanulunk / igazán/) latin mondás igazságát: „*Mindent, amit a tanítóm mondott vagy tett – mondhatnám minden szavát – hallgatóságom számára épületes anyagként használtam föl.*”

Folytatjuk...

JÁNOS ELMENT
A CASTELNUOVÓI
PLÉBÁNOSHOZ, DON
DASSANÓHOZ.

JELENTKEZNI
AKAROK A FE-
RENCSEKHEZ.
JÖTTEM
A SZÜKSÉGES
IRATOKÉRT.

TE
A FERENC-
SEKHEZ?
JÓL MEGGON-
DOLTAD?

JÁNOS FERENCES
BARÁT AKAR LENNI. NINC
ELLENE KIFOGÁSOM, DE SOKKAL
JOBB LENNE PLÉBÁNIAI MUNKÁRA.
MARGIT ASSZONYI ÖN NEM TEHETŐS
ÉS MÁR BENNE VAN A KORBAN.
EGY PLÉBÁNOS FIÚ SEGÍTSÉGÉRE
LEHET, HA MÁR NEM TUD MAJD
DOLGOZNI. DE HA SZERZETES
LESZ BELŐLE, EL-
VESZTI ÖT

NÉHÁNY NAP MÚLVA
A PLÉBÁNOS ELMEGY
SUSSAMBRINÓBA.

MARGIT,
BESZÉLNÜNK
KELL.

MARGIT MAMA
CHIERIBE SIET.

NÁLAM
JÁRT A PLÉBÁ-
NOS. AZT MOND-
TA, HOGY SZER-
ZETBE AKARSZ
LÉPNI. IGAZ?

IGEN,
ANYÁM. RE-
MÉLEM NINC
KIFOGÁSA
ELLENE.

FIGYELJ RÁM
JÓ! ÉN AZT AKAROM,
HOGY SZABADON
HATÁROZZ ÉS HELYESEN
DÖNTS. KÖVESD UTADAT
ÉS NE LÉGY TEKINTET-
TEL SENKIRE. A LEGFON-
TOSABB, HOGY MINDEN
ISTEN AKARATA
SZERINT LEGYEN

ÉN NEM AKAROK
TÖLED SEMMIT. SZEGÉNY
NEK SZÜLETTEM, SZEGÉNY-
KÉNT ÉLTEM ÉS ÚGY IS AKAROK
MEGHALNI. AZONNAL MEG
IS MONDOM NEKED: HA AZ A
SZERENCSETLENSÉG ÉR, HOGY
MEGGAZDAGODSZ, SOHA
TÖBBÉ NEM LÉPEM ÁT A
HÁZAD KÜSZÖBÉI

JÁNOS MÁR BE-
SZÉLT A FERENCSE-
SEKKEL, AMIKOR...

HALLGASS
RÁMI MENJ EL TORI-
NÓBA DON CAFASSÓ-
HOZ ÉS KÉRJ TŐLE
TANÁCSOT. Ő A
FÖLDIRŐS ÉS KIVÁLÓ
PAP.

EGY NAGYON
FURCSA ÁLMOT
LÁTTAM. A KOLOSTOR-
BAN EGY FERENCES
ODAJÖTT HOZZÁM ÉS
AZT MONDTA: - AZ ÚR
SZÁMODRA MÁSHOL ÉS
MÁS ARATÁST KÉSZÍT
SZERINTED MIT
TEGYEK?

DON CAFASSO 23
EVES, DE MÁR NAGY-
SZERŰ LEKIVEZE-
TŐNEK SZÁMÍT.

FEJEZD BE A
TANÉVET, MAJD LÉPJ
BE A SZEMINÁRI-
UMBA. A PENZ MIATT
NE AGGÓDJ: VALAKI
GONDOSKODNI FOG
MINDENRŐL.

JÁNOS A SZEMINÁRIUMI
FELVÉTELIRE KÉSZÜL,
KÖZBEN TORINÓBAN...

TORINO
VÁROSÁT A KOLERA
FENYEGETTI NEGYPEN-
NAPIG SENKI NEM HAGY-
HATJA EL ÉS SENKI NEM
LÉPHET BE A VÁROSBEL AZ
ŐRÖK LELŐNEK BÁRKIT,
AKI NEM TESZ ELEGET
EZEKNEK A REN-
DELKEZÉSEKNEK!

AZ ISKOLAI VAKÁCIÓT
CASTELNUOVÓBAN TÖLTI,
SEGÍT A PLÉBÁ-
NOSNAK.

1936. AUGUSZTUS 16-ÁN JÁNOS
BETÖLT A 20. ÉLETÉVÉT.
A BARÁTAIVAL ÜNNEPELNEK.

HOZTAM
NEKED EGY
JÓ KÖVÉR
DINNYÉT!

ISTEN
ÉLTESSEN,
JÁNOS!

A VIZSGÁKAT CHIERTI-
BEN JÓ EREDMÉNY-
NYEL TESZI LE

EGY FAJTA
ORATÓRIUMOT LÉTE-
SÍTETTEM. MINTÉGY
ÖTVEN FIÚ JÁTSZIK,
ÉNEKEL ÉS IMÁDKOZIK
VELEM. ÚGY HALLGATNAK
RÁM, MINT VALAMI
PAPRA.

UGYANAZON AZ ESTÉN ANYJA A SZÍVÉHEZ SZÓLT

BOSCO JÁNOS HAT ÉVET TÖLTÖTT SZEMINÁRIUMI TANULMÁNYOKKAL. ÉLETÉT EGY NAPLÓBAN FOGLALTA ÖSSZE...

ALÁZATTAL TENNI ÉS SZENVEDNI A TESTVÉREIM MEGMENTÉSEÉRT.

1941. JÚNIUS 5-ÉN TORINO ÉRSEKE PAPANAK SZENTELTE BOSCO JÁNOST.

MOS-TATNTÓL FOGVA "DON BOSCO" LETTÉL.

MÁSODIK MISÉJÉT DON BOSCO A CONSOLATÁBAN, TORINO NAGY TEMPLOMÁBAN MUTATTA BE.

KÉT NAPPAL KÉSŐBB DON BOSCO SZENTMISÉT MUTATOTT BE A FALUJÁBAN. KÍVÁNK NEKED MIN-DEN JÓT. ÉS A CSALÁDODNAK IS.

ÉS IGAZ, ANYA, HOGY EZ A PAP KÖTÉLTÁN-COS VOLT?

NÉHÁNY-SZOR LÁT-TAM, AMINT MEZÍTLÁB MEGY ISKOLÁBA

EDESANYÁM, AZ ELSŐ MISÉMET AZ ÓRANGYAL OLTÁRNÁL AKAROM BEMUTATNI, MERT ISTEN SOK SZEGÉNY FIÚ ÓRANGYALÁVÁ TETT ENDEM.

AZT MONDTA: LEGYEK ALÁZATOS, ERŐS ÉS FÉRFIAS. PRÓBÁLTAM ILYEN LENNI. MOST MONDJA MEG, MIT SZERETNE, HOGY TEGYEK?

FOLYTATJUK...

P. Ábrahám Béla SDB

Don Bosco és Savio Domonkos – Mester és Tanítvány

„Létezni annyi, mint kapcsolatban lenni.” (Martin Buber)

Mi lehet a titka annak, hogy egy fiú a családi házból visszatérve az iskolába levelében ezt írja haza: „Drága édesapám, fokozatosan haladok előre tanulmányaimban, és Don Bosco egyre elégedettebb velem. Az újság az, hogy együtt tölthettem Don Boscóval egy órát, pedig régebben sohasem lehettem vele egyedül, még tíz percig sem, és sok mindenről beszéltem neki. Hűséges és szerető fiad, Savio Domonkos.”

Rövid és furcsa levél. Nem kérdezi meg, hogy vagy, mi van veled, mi van a tesókkal, anyám hogy van, mi a gondotok, mi az örömeitek. Egy apa ezen meg kell hogy sértődjön. Nem ír arról, hogy pénz kéne (gyerekek szokásos levele). Egyetlen dologról ír Savio Domonkos, hogy Don Boscóval lehetett egy órát és sok mindenről beszélt vele. A levél nem Domonkosról szól, nem a szüleiéről, nem az író és a címzettek kapcsolatáról, hanem egy kívülállóról, akinek az egészhez a látszat szerint semmi köze: Don Boscóról. És úgy tűnik, hogy a papa, Carlo Savio nem sértődik meg ezen, hanem örül, hogy a fia olyan helyen van, valaki olyannak a közelében, akire föl néz, aki ennire fontos a számára.

Nagyon mély kapcsolatáról árulkodik a levél. Egy évvel korábban, 1854 októberében került Savio Domonkos és Don Bosco kapcsolatba egymással. Még egy éves sincs a kapcsolat, közte egy nyári szünettel, de már ilyen mély, bizalmas.

Amikor először találkoznak, akkor nagyon hamar kölcsönösen bizalomba fogadják egymást. Kapcsolatukban a sokat emlegetett bizalom mellett a kölcsönöséget tartom nagyon fontosnak.

Egy pap, Don Cugliero, beajánlja Domonkosot Don Bosco figyelmébe. Amikor Bosco János otthon van Becchiben látogatóban, akkor Carlo Savio odaviszi fiát. Don Bosco így emlékezik: „Domonkos édesapja kíséretében közelített felém. Mosolygó, vidám, egyúttal komoly arca megragadta figyelmemet.”

Megvan a kezdeti szimpátia, ez jó, ha van, de nem kell, túl lehet rajta lépni, de úgy tűnik, hogy ez is segít, az első lépésben, a nyitottság és a befogadás gyors kialakításában. A kezdeti szimpátia Don

Bosco részéről azonban nem Domonkosnak szól személyesen, hanem egy fiúnak, akinek segítségre van szüksége. Minden támaszt kereső fiú mindig megkapta tőle ezt a kezdeti szimpátiát. „Elég nekem, hogy fiatalok vagytok, máris szeretlek benneteket” És van itt egy fontos csavar: a kezdeti szimpátia nem Don Boscót segítette a kapcsolat kialakításában, hanem a fiatal bizalmát, őszinteségét nyitotta meg.

„Hogy hívnak - kérdeztem - ,hová valósi vagy?” „Savio Domonkosnak hívnak” – felelte. „A tanítóm Don Cugliero már beszélt önnek rólam. Mondonióból való vagyok.” Ugyanaz a táj, ugyanaz a táj-szólás. „Elbeszélgettünk eddigi tanulmányairól és életéről, és rögtön jól megértettük egymást. Felismertem ebben a gyermekben az Úr szelleme szerint való lelket, és nagyon elcsodálkoztam azon a munkán, amit az isteni kegyelem már ilyen fiatal korban véghezvitt benne.” Don Bosco mindig igyekezett jól megismerni a fiúkat. Élethelyzetüket, körülményeiket ismerve jobban megérthette és támogathatta őket saját helyzetük, igényük szerint. A fogékony lelkivezető, a lélekre érzékeny pap Savio Domonkosban nem az ő nagyszerűségét ismeri fel, hanem Isten munkáját. És talán ez a nevelő csodája, hogy ha egy nevelő képes akár még egy nehéz gyerekben is Isten munkáját felismerni.

És folytatják egymás megismerését.

„Mi lesz velem? Elvisz torinói iskolájába?” Itt jön a meghívás. „Azt hiszem jó posztó vagy.” „És mire lehet jó egy jó posztó?” „Egy szép öltönyre, melyet följajánlhatunk az Úrnak”. „Hát jó”. És itt van a szövetségkötés, ami ha tetszik, Savio ajánl föl: „Ha én vagyok a posztó, akkor ön legyen a szabó. Vigyen el magával és készítsen belőlem szép öltönyt az Úrnak”.

Bosco János meghívta az együtt munkálkodásra, és Domonkos kap az alkalmon, felkínálja, átadja magát lelkivezetőjének. Domonkos szinte rajongva várja, hogy Don Bosco tanítsa, vezesse őt. Tudja, hogy nem lehet fél szívvel szövetséget kötni. Ma talán ez a fél-szívűség az, ami megnehezíti a lelki életet, a lelkivezetést. Sok a „talán”, a „mégis”, és a „de...” A fenntartásaink teszik felszíniessé kapcsola-

latainkat.

Érdekes, mintha Don Bosco venne vissza: jó jó, de azért nem kell rohanni. A helyes tempóra azért vigyázzunk. „Gyenge vagy, félek nem bírod a tanulást.” Domonkos meg, ha már egyszer felszállt a szekérre, nem enged: „Ne tessék félni, az Úr, aki már eddig is megtartott egészségben és kegyelemben, a jövőben is segíteni fog.” Na, itt szoktuk azt mondani, hogy ennyire jó gyerek ma nincsen. De Domonkos nem csak egy „jó gyerek”. Tudatában van Isten jelenlétének a mindennapjaiban. Egészségét, életét, az eddigi nehézségeken való felül-emelkedést képes betudni az Úr kegyelmének. Ez itt a külön ajándék, érezzük, hogy egy külön világ.

Szeretné befejezni a tanulmányait, van életcélja. „Ha az Úr megadja a kegyelmet, szeretnék pap lenni. Ez a legnagyobb vágyam.” Jön a próbatétel, egy kis könyvből meg kell tanulni egy oldalt és felmondani. Don Bosco azt mondja, holnap jöjjön vissza és mondja el, és Savio Domonkos 8 perc múlva visszamegy, és felmondja, és amikor Don Bosco belekérdez, akkor kiderül, hogy érti is, és így kerül az Oratóriumba.

Kettőjük kapcsolatában a legfontosabb a valdoccói találkozás. Ott látja Savio Domonkos Don Bosco szobájában a feliratot: „Da mihi animas, caetera tolle – Add nekem a lelkeket, a többit vedd el tőlem.” Ez Don Bosco jelmondata, ami a Szalézi Társaságnak is jelmondata. 1854 október 29-én Savio Domonkos belép az Oratóriumba, és azt mondja: „Értem. Itt tehát nem pénzzel üzletelnek, hanem lelkekkel. Igen, megértettem, és remélem, hogy az én lelkem is tárgya lesz ennek az üzletnek.”

Don Bosco egyik alkalommal, 1855 tavaszán az életszentségről beszél, és összefoglalja, hogyan lehet szentté lenni. Ezt hallja meg Domonkos. Bosco János névnapjához közeledve így szól: „Írja fel mindegyiktek egy lapra, hogy milyen ajándékot szeretne tőlem, és én biztosítalak benneteket, hogy én mindent meg fogok tenni azért, hogy kívánságaitoknak eleget tegyek.” A levélkék között ott van Domonkosé is: „Ezt az ajándékot kérem: segítsen üdvözíteni a lelkemet és tegyen szentté”.

Szalézi Szent Ferenc a Filoteában arról ír, hogy mindenkinek lehetősége van a maga élethelyzetében szentté válni. Arról beszél, hogy az édesanyának nem azon az úton kell szentté válni, hogy naponta több órát a templomban imádkozik, a családjá pedig otthon a hiányát érzi, és azzal küzd, hanem az édesanyai hivatás betöltésével. A szerzetes meg ne a világban rohangáljon, hanem legyen az imádságnak és az Istenre figyelésnek az em-

bere, és ezt nem jó felcserélni, mert abból káosz keletkezik. Tegye mindenki azt, ami az ő élethivatásának megfelelő, és a kötelességeinek teljesítése szintjén legyen szentté.

Don Bosco túllép ezen, és azt mondja, hogy az úton szentté „KELL” válni. Amikor a szentté válásról, az életszentségnek nem a lehetőségéről, hanem az egyetlen realitásáról és szükségességéről beszél, akkor ezt nem kispapoknak mondja, nem az elit keresztény közösségnek a Consolata templom búcsúján, ha-

nem a külvárosi utcagyerekeknek, félárvának, inasoknak, elhagyatottaknak, egyszerű gyerekeknek. Az tény, hogy a ma gyerekeivel szemben annyi előnye van Don Boscónak, hogy ezek a gyerekek korábban már találkoztak az Egyházzal. Garelli Bercinél is ez látszik, hogy kaphattak annyit a szülőktől, hogy ünnepek alkalmával menjenek el misére, így találkozik a sekrestyében vele. Az elvilágiasodásnak akkor még nem volt meg az a szintje, mint a mai gyerekeknél, és ez a mi feladatunkat még inkább meg-

nehezíti. De ez nem azt jelenti, hogy lehetetlenné teszi, hiszen azt is látjuk, hogy Don Bosco Garelli Bertalannal is a maga szintjén veszi fel a kapcsolatot és Savio Domonkossal is. Domonkossal azon a szinten, hogy észreveszi az isteni kegyelem már elvégzett munkáját, onnan vezeti az életszentségre. Garelli Bercivel meg ott kell elkezdni, hogy fűtyüljünk együtt. Magone Misivel meg ott, hogy jó lenne egy kis lelki megtisztulás és bűnbánat. Valamelyikkel meg ott, hogy jó lenne megtanulni írni-olvasni...

Gyermekszorsók a Don Boscóból

Szuromi Béla

Gergő

A kazincbarcikai Don Bosco Szakiskola diákjai között számtalan szomorú sorú, keserű tapasztalatokat megélt fiatall találkoztam. Éppen az első órán a kilencedik osztályban ismerkedtem a tanulókkal, amikor az egyik fiúnak a neve nagyon ismerősnek tűnt. Rájöttem, hogy a testvérét tanítottam az elmúlt tanévben. Gábor kedves tanítványom volt, jelese volt a tárgyból. A mindig mosolygós fiúból áradt a jókedv a vidámság. Nehéz volt elképzelni, hogy ez a csendes, komoly fiú Gábor öccse. Nem hasonlítottak egymásra külsőleg sem.

Néhány hónapnak kellett eltelnie, míg kezdtem jobban megismerni a fiút. Jól tanult, négyes és ötös osztályzatai voltak, de legjobban az tetszett benne, hogy nagyon aggodott a barátjáért, akit magatartása miatt fegyelmi fenyegetett.

Többször beszélgettem vele a folyosón órák előtt. A bátyja, aki a 11. közműves osztályba jár, nem beszélt a családjáról, Gergő viszont elmesélte, hogy heten vannak fiúk: 18 éves a legnagyobb és 6 hónapos a legkisebb. Szendrőben, az Ivánka-tanyán élnek. Sajnos az édesapa már 16 évet börtönben töltött garázdaság és kocsmai verekedés miatt. Szakmája nincs, a 7-8 osztályt a börtönben végezte el. Jelenleg ismét várja az ítéletet, mert verekedésbe keveredett. A család családi pótlékból és segélyekből él. Két éve, amikor a Boldva kiöntött Gergőék házában térdig ért a víz. Az árvíz olyan hirtelen jött, hogy nem tudták az állatokat megmenteni, két kis kecskéjük a vízbe fulladt. A szeretetszolgálat tette rendbe a házukat, ruhát és élelmiszert is adtak a családnak.

Gergő elmondta, hogy szeptemberben még autóbusszal járt iskolába Szendrőből, de a barátja mesélte neki, hogy nagyon jól érzi magát a kollégiumban, és így decembertől Gergő is kollégista lett. Nagyon jól megérti magát a kollégiumvezetővel és a nevelőkkel. Minden segítséget megkap tőlük. Sokat van a kollégiumban Zoli és Robert atya, ők a lelki támaszai.

Pénteken mindig haza megy. Segít az édesanyjának fát vágni, gondozza az állatokat.

Az iskolában nagyon jól érzi magát, sok versenyen vett részt. Már többször szavalt iskolai rendezvényeken. Nagy megtiszteltetés volt számára, hogy Ábrahám Béla tartományfőnök atya beiktatásán a Szent Család templomban ő mondhatta a köszöntő verset.

Ez a csendes, komoly fiú azért tanul, mert érettségizni szeretne. Arról álmodik, hogy egyszer hittantanár lesz, és a fiatalokat Jézus szeretetére neveli majd.

Sándor Istvánra emlékeztünk

Már többéves hagyomány az újpesti Clarisseumban, hogy Sándor István halálának évfordulóján (1953. június 8.), június első vasárnapján szentmisével tisztelgünk emléke előtt. A megemlékezés előkészítésében jelentős szerepet vállalt Fülöp Sarolta munkatársi vezetőnk, aki rutinos, jó szervező. A nemrég külsőleg is felújított kis kápolnánkban egy gombostűt sem lehetett volna leejteni, annyian jöttek el, hogy együtt ünnepeljenek és tiszteljenek a vértanú szalézi testvér emléke előtt. Az ünnep fényét emelte, hogy Ábrahám Béla tartományfőnök, Havasi József korábbi tartományfőnök és Bíró Lóránt plébániái kormányzó együtt celebrálták a szentmisét. Templomunk megtelt hívekkel, olyanokkal, akik már ismerik Sándor István életét és olyanokkal is akik csak most hallottak róla először. A szentmise bővelkedett lelki tartalommal. Ábrahám Béla atya prédikációjában Sándor Istvánt állított elénk, mind a hivatásként megélt élet áldozatos példaképét, aki koncepcióssá per áldozata lett a kommunista diktatúra idején és utolsó leheletéig az ifjúságot szolgálta. Boldoggá avatását 2006-ban kezdeményezte a szalézi tartomány.

Lóránt atyától, aki kapcsolatban állt vele, több történetet is hallottunk, miszerint Sándor István egyszerű hétköznapi emberként szolgálta Istent és a szalézi közösséget. A Don Bosco szobornál dr. Molnár Szabolcs alpolgármester emlékezett Sándor István szalézi testvérré, Havasi József volt tartományfőnök pedig felhívta figyelmünket sorstársaira is. Ezt követően az emléktábla megkoszorúzására került sor.

Minden kedves olvasót, szalézi munkatársat arra biztatok, ismerje meg Sándor István vértanú életét és egy-egy imával, fohással járuljon hozzá megdicsőüléséhez.

Nagy Zsuzsanna

Rózsa Réka beszámolója

Animátorképzés Udinében

Húsz fiatal találkozott Óbudán június 13-án reggel Nyergesújfaluról, Balassagyarmatról, Mogyoródról, Pesthidegkútról, Óbudáról és Újpestről, hogy egy közös ima után három autóval elinduljanak Udinébe, az olaszországi animátorképzésre.

Az út jó hangulatban telt, bár az idő nem kedvezett, mégis megálltunk az Adriai-tengernél. Megérkezésünkkor az ottaniak nagy szeretettel fogadtak, egy foci EB-t néző vacsora után fáradtan feküdtünk le kényelmes szállásunkra. Csütörtök reggel kisütött a nap, és megérkeztek a résztvevők, közel 600 olasz fiatal. Egy vidám hangulatú megnyitó után csoportokra osztva kérdésekre válaszoltunk, közösen gondolkodtunk és beszélgettünk az animátorságról. Az ebédhez hosszú sort kellett végig állni, de megérte. Már alatta elkezdődtek a sportversenyek, ahol magyar csapatunk két sportágban is remekelt. Majd ezek után szabad foglalkozás volt, közben a délutáni és másnapi 2-3 órás, két felvonásos műhelyekre lehetett feliratkozni. Választani nagyjából 20-25 különböző témából lehetett, mind érdekes volt, és hasznos. Az első ott töltött nap egy közös énekléssel és egy "jóéjszakát"-tal zárult, ami szintén nagyon hangulatos volt. Másnap hasonló programok voltak, kiegészítve egy igazán jó és tartalmas előadással, ami Jézus apostolikájáról, majd ennek emberi kihatásáról szólt. Mindezt film -, és Don Bosco életéből vett részletekkel mutatták, közben párhuzamot állítottak ezek és az életünk között. Végül egyéni gondolkodás volt, ezzel "életünk filmjét" próbáltuk átnézni. Szabadidőinkben sok ottani fiatallal ismerkedtünk meg, akik nagyon nyitottak voltak. Velük angolul, sokszor kézzel-lábbal, néhol pedig olaszul kommunikáltunk. Bár itt-ott voltak nehézségek, mégsem volt probléma egymás megértése, hiszen a gondolkodásmódunk a több száz kilométer ellenére majdnem azonos.

A péntek este nagyon érdekesen telt. Lehetőség volt szabadtéri szentgyónásra, csendes imára, akár templomban vagy közösségben... itt igazán át tudtuk élni a négy nap lelki értelmét, kapcsolatot teremthettünk Istennel és elmélyedhettünk

gondolatainkban. Legvégül mindannyian közösen imádkoztunk egyet és mindenki aludni ment. Szombaton folytatódtak az előadások, részt vettünk közös bansoláson (amire minden szabadidő alatt lehetőség nyílt bárki számára), szituációkat játszottunk el csapatokban, majd ebéd és az utolsó kosármeccs után búcsút vettünk új, olasz barátainktól, és elindultunk haza, immár feltöltődve, vidáman, felhőtlen hangulatban, sok-sok boldog élménnyel gazdagodva. Útközben megálltunk a tengernél, immár jó időben, és csobbantunk egyet. Bár hajnali kettő körül értünk vissza Óbudára, mégis mindenki lelkes volt és vidám.

Köszönöm a résztvevők nevében ezt a fantasztikus utat! Örök emlék marad számunkra!

Becsületrend Yvonne Reungoat generális anyának

A Szentszék francia nagykövetségén Rómában július 5-én különleges ünnepségre került sor: Sr. Yvonne Reungoat, a Don Bosco Nővérek generális anyáját a francia Becsületrend Lovagjává avatták. A kitüntetést a Francia Köztársaság előző miniszterelnöke, Nicolas Sarkozy döntése alapján és a korábbi külügyminiszter, Alain Juppé javaslata után Bruno Joubert, a Szentszék francia nagykövete adta át.

A miniszter azt írta: „Örömmel tölt el, hogy elismeréssel lett jutalmazva egy élet munkája, amit a legszegényebb fiatalok szolgálatának volt szentelve. Érdekes kihangsúlyozni Yvonne nővérnek a Segítő Szűz Mária Leányai Intézményében betöltött fontos szerepét is.”

A Francia Köztársaság Becsületrendje a legmagasabb francia állami elismerés, melyet Napoléon Bonaparte alapított elismerésül a nemzet életében kiemelkedő szolgálatot teljesítők számára.

A kitüntetés átadásánál jelen voltak bíborosok és francia előjárók, az Egyetemes Tanács, Yvonne nővér személyes titkárai, egyes szalézi házak előjárói és számos más fontos személy.

- Nagyon örülünk a Francia Köztársaság elismerésének, ami mindenképpen pozitív visszhangot fog kelteni, nem csak Franciaországban, de az egész szalézi

világban és talán segít hirdetni az evangélium ígését a fiatalok között, miután most hivatalosan is elismerték az általa közvetített értékeket – írja az FMA honlapja.

ANS-Róma

Olaszország - Boldoggá avatták Giuseppe Toniolo szalézi munkatársat

A római Falakon kívüli Szent Pál bazilikában április 29-én boldoggá avatták Giuseppe Toniolo (1845-1918) közgazdász-szociológus professzort, az Actio Catolica aktivistáját, az olaszországi Katolikus Szociális Hetek szervezőjét. Toniolo professzor Don Bosco kortársa volt, aki miután megismerte őt, jelentkezett szalézi munkatárssá.

Don Bosco és Boldog Giuseppe 1887 májusában találkoztak Pisában. Az előbbi már jól ismert pedagógus volt, a másik pedig tanárként és az olasz katolikusok útmutatójaként vált ismertté szociális téren. Amikor találkoztak, Don Bosco viccesen megkérte, hogy tanítsa meg neki a közgazdaságtant, Giuseppe Toniolo pedig ragaszkodott hozzá, hogy Don Bosco küldjön szaléziakat Pisába. Ez csak később következett be, de a beszélgetés annyira lenyűgözte a professzort, hogy jelentkezett szalézi munkatárssá. Giuseppe Toniolo Trevisóban született 1845-ben, és természetes adottságainak köszönhetően tanulmányait közgazdasági és társadalmi téren folytatta. Gyors karri-

ert futott be, mint tanár az állami intézményekben, 24 évesen egyetemi tanársegéd Padovában, 34 évesen politikai gazdaságtant tanít a Pisai Egyetemen, 37 évesen pedig professzor ugyanazon az egyetemen.

Egy tősgyökeres katolikus számára, mint amilyen ő volt, nagy diadalnak számított, hogy egy állami egyetemen taníthatott egy olyan időszakban, amikor a materializmus uralta az egyetemeket és a politika gyakran volt egyházellenes. Giuseppe Toniolo minden energiáját a politikai gazdaságtannak, a szociológiának és a statisztikának szentelte. Olyan nagy volt a kompetenciája ezeken a területeken, hogy sikeresen fel tudta venni a versenyt a pozitívista és a marxista tanításokkal. Az Egyház társadalmi tanítását nem csak akadémiai szinten hirdette, hanem a nép között is: ő lett a vezetője és szervezője egy mozgalomnak, amely a keresztény gondolkodás és gyakorlat terjedését szorgalmazta a munkások között. Szerinte a dolgozóknak tudniuk kell, hogy ők nem csupán eszközök, amelyeket addig használnak, amíg szükség van rájuk, a munkájuk révén ők is teljes értékű emberek, Isten fiai. A jelenlegi világgazdasági válságban úgy tűnik, nagyon is hasznos felhívni a figyelmet Boldog Giuseppe Toniolo szalézi munkatárs gondolatának mélységére.

ANS-Róma

Olaszország - Mazzarello anya a mozikban - Rómában május 4-én mutaták be az új Maria Domenica Mazzarello filmet "Main, La Casa della Felicità" (Main, az öröm háza) címmel.

Az Don Bosco Nővérek egyetemes előjárója, Yvonne Reungoat anya is jelen volt az eseményen, csakúgy, mint a szalézi rendfőnök, don Pascual Chávez, a rendfőnöki vikárius, az Egyetemes Tanács tagjai és néhány szalézi püspök. Egyes szereplők és a stáb is jelen volt, valamint a producer, Simone Spada.

A film hivatásos színészek közreműködésével, professzionális technikai szakértelemmel készült.

Ez a második film, amely Mazzarello Máriáról készült, aki Don Boscóval együtt alapította meg a Segítő Szűz Mária Leányai Intézményét. Az első film, "Tralci di una terra forte" (Egy termékeny talaj rügyei) 1969-ben készült el.

A bemutató után először Mornesében tekinthetik meg a filmet, ahol Maria Domenica Mazzarello született, élt és dolgozott, ezt követően pedig Torinóban. Májustól 15-től a filmet bemutatják az olasz mozikban, főleg egyházi tulajdonú vetítőkhöz.

ANS-Róma

Tudj meg még többet a szaléziakról: www.szaleziak.hu

ALBERTFALVA

Vidámság napja - Immár tizenötödik alkalommal került megrendezésre az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskolában a szokásos, várva várt Vidámság napja, az iskola pedagógusai és a szalézi munkatársak közös programja, mellyel a szülőket is bevontuk a rendezésbe. Vannak állandó programpontok, de mindig igyekszünk valami újat kitalálni. Ez alkalommal a XI. kerület Újbuda Önkormányzata jóvoltából egy komolyabb összeggel is számolhattunk - köszönet érte - így a megszokott sportszerek, kártyacsomagok mellett az összeg legnagyobb részét a Don Bosco Kiadó könyveinek a megvásárlására fordítottuk. Kárpátaljáról vendégeskedett Albertfalván egy húsz fős iskolás csoport, akik szintén részt vettek a Vidámság napi forgatagban. Bízom benne, hogy szép emlékeket visznek haza magukkal.

A pedagógusok és a szalézi munkatársak munkáját nálunk is animátorok segítik, olyan fiatalok, akik az eltelt 15 év alatt a Don Bosco Katolikus Általános Iskola tanulói voltak és továbbra is kötődnek az intézményhez. Rengeteg ügyességi játékot találtak ki és a megvalósítás is őket dicséri. Minden animátor kapott ajándékönyvet és csokit. A könyveket jutalomként adtuk át az arra méltó diákoknak is. Az időjárás is kegyes volt és nem kergette el a Vidámság nap résztvevőit. A szülők sütöttek, főztek és "fehér asztal" mellett ismerkedtek egymással.

Minden évben sokan vesznek részt az eseményen és hálásak, hogy mindig megtudunk újulni és tartogatunk valami meglepetést. A nyári szünet után már kezdjük szervezni a 16. Vidámság napját, a 2013-as évfordulót szeretnénk Albertfalván is megünnepelni.

Aggházy Judik Eszter

MOGYORÓD

Álmodj velem - ez volt a mottója a huszadik mogyoródi oratóriumnak. A több mint 250 gyermek nyári napközis táborát közel 40 animátor és segítő, valamint 10 szalézi munkatárs mellett ebben az évben először Paduraru Ági nővér

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

vezette.

A Mogyoródon a már hagyományosan négy hetes oratórium ideje alatt a gyermekesereg birtokba vette a Szent László Általános Iskola tornatermét, ami habár nem a legalkalmasabb hely az ilyen jellegű együttlétre, de a kinti hőség elől mindenképpen menedéket nyújtott.

Isten mindenkiről álmodott valami csodálatosat – ez köszönt vissza a kiscsoportos beszélgetésekben, amelyeket Don Bosco tanításaira, álmaira, jóéjszakáitjaira alapoztak az animátorok. Az ezekre épülő, ám mindennap más téma egyaránt megjelent a reggeli jelenetekben, csoporttevékenységben és a délutáni játékokban.

Minden mogyoródi nyári oratórium egyik legemlékezetesebb eseménye a kirándulás, ezek közül most a legérdekesebb az ópusztaszeri volt, ahol a gyermekek megismerkedhettek a magyar történelem kezdeteinek főbb pillanataival.

Az idej oratórium sok újdonságot hozott.

A nyitó szentmise keretében négy animátor tett ígéretet, akik közül ketten a tábor indulójának szerzői. Idén először egy szalézi munkatárs fogadta be az érettebb fiatalokat, hogy az egyik este kötetlen, vidám együttlét során megtanítsa őket kürtöskalácsot sütni. Különös jelentősége volt az animátorok számára, hogy a gyermekekkel és szüleikkel közösen tartott imaesten ünnepélyesen megkapták az ígéretükre emlékeztető, országosan egységes narancssárga animátor kendőt.

A táborzáró szentmisét a mogyoródi templomban Beer Miklós váci püspök mutatta be.

Mogyoródi animátorok

BALASSAGYARMAT

Küzdelem a habok ellen - Tortuga szigetéről három hajó és három kapitány indult útnak a fiatalok kincséért. Június 25-én, hétfőn 150 kiskalózára várt az egyhetes kiképzés. Alapos megfigyelés után - természetesen - mindenkit alkalmasnak

Nyár, nyár,

Balassagyarmat

talált a három kapitány. Indulhatott a tábor! A kis kalózok megtanulták, hogyan kell csapatban dolgozni, türelmesen várni a jó szélre és odafigyelni a kaptányokra. Udvariasan vártuk, míg eláll az eső a kirándulásunk napján. Ipolytarnócon érdekes előadáson vettünk részt, több millió évet utazva vissza az időben. A játszótérre nagyon élvezte mindenki és a jutalom fagyi sem maradhatott el! Az első hetünk utolsó napján igyekeztünk áldozatkészek lenni: lemondtunk valamiről, valamiért ami jó! Ezennel befejeződött a kiképzés, és a nap végén Zöldfüllű Johnny és hű újonctársa három térképdarabbal tértek vissza! Az új hétfő 40 fokra és közel 170 gyerekre virradt, meg sok-sok vizes-játékra! Sajnos a térképet sehogyan sem tudtuk összeilleszteni, ezért hát kihajóztunk a Karib-tengerre térkép részek után! Engedékenységet tanultunk, és fogadtuk az újoncokat. Kedden nem sikerült megelőznünk egy hatalmas vihart, ami a térkép részeket is elvitte magával. Megváltás volt a fullasztó melegben a tűzoltók érkezése! Bizony jól jött a váltóruha, mert a lánglovagok addig locsolták a gyerekeket, amíg futotta a vízből. Szerdán strandra mentünk, amit mindenki nagyon élvezett. Témánk a segítőkészség, minek hála immár csak egy térképdarab hiányzott ahhoz, hogy meg tudjuk keresni a kincset. Csütörtökön, a szentmise után kiűtő következett egy izgalmas, hatalmas hajócsata formájában! Pénteken, a vidámság napján Karcsi - a tábori papagáj - végre meglegelte az utolsó térképdarabot. Ennek öröme szalonnasütéssel vártuk a szülőket, és egészen nyolc óráig mulatoztunk az ora-

tóriumban! Fáradtan, de kitartóan küzdöttünk egy mogorva szörny ellen hétfőn, az ajándékozás napján. Kiderítettük, hogy a legtisztabb ajándék, a szeretet segítségével már nem is olyan morcos és undok! Kedden, feladatként mindenki megpróbált önzetlennek lenni. A rendőrök is ellátogattak hozzánk, ezt mindenki nagyon élvezte. Szerdán, a kirándulás napján, a testi és lelki tisztaságot választottuk témának. Ellátogattunk a Nyírjes-be, ahol a vadaspark és a fűvészkerti séta után fergeteges méta csata vette kezdetét, és a számháború sem maradt el. A következő, a hit napja esősnek és hidegnek indult, de később kiderült és mindenki szorgosan készülődött a másnapi Gálaestre. Délután hatalmas akadályversenyen ötletes állomásokon keresztül vezetett utunk. Pénteken együtt ünnepeltünk, ugyanis június 13-án pont húsz éves lett oratóriumunk, és vele együtt Karcsi, a tábori papagáj! A Gálaest után megtaláltuk a kincset, eredményt hirdettünk és behabzsoltuk a hatalmas tortát és a finom

édességeket. Kicsit szomorkásan, de örömmel búcsúztunk szeretett táborunktól, abban a reményben, hogy szeptembertől, péntekenként újra kinyitja kapuit, és már csak pár száz napot kell aludni a következő Nyári Táborig!

Gaál Zsófia

KAZINCBARCIKA

Első szalézi nyári oratórium a plébánián - A kazincbarcikai plébánián évek óta szervezünk nyári hittanos napközit, de idén a szaléziak jövetelével csaknem dupla annyi gyerek jött, és kamasz-fiatal segítők – animátor jelöltek – vezették a csoportokat, akikkel a szaléziak a tábor programját előkészítették. Június 18-án kezdődött a nyári napközi, melyen felnőtt segítőként hatan-nyolcan részt vettünk. Minden reggel mi, felnőttek érkezünk elsőként, hogy elkészítsük a reggelit a gyerekeknek. Nyolc órára benépesült a plébánia kertje, megérkeztek a kisebb-nagyobb gyerekek. A szalézi gimnázium animátoraira Gábor

vette kezdetét, ahol megmutathatták tehetségüket a jelentkezők. Heti két alkalommal szentmisén kérhettük Isten segítségét és adhattunk hálát a kapott jókért. Köszönjük, hogy két héten keresztül „háttér munkásként” segíthettük az oratórium munkáját.

Bóna Judit

EGER

Don Bosco Nyári Oratórium - „Elég, hogy fiatalok vagytok és én máris nagyon szeretlek benneteket!” - ez a gondolat mindannyiunk számára ismerősen hangzik. Idei kéthetes táborunkon Bosco Szent János életével ismerkedhettünk meg részletesebben. Összesen 120 gyerek és 30 animátor és segítő vett részt rajta. Jó látni az évről-évre visszatérő és időközben felnövő gyerekeket. Hagymányainkhoz híven minden napra készültünk egy tanulságos színdarabbal, de egy naphoz különböző témák is tartoztak, amikről kis csoportokban beszélgettünk.

atya a kisebbeket bízta. Kor szerinti csoportokba voltak osztva a tábor „lakói”, így mindenki korának megfelelő foglalkozáson vehetett részt. A közös reggeli imádságot Gábor atya és János atya vezette. Az elhangzott gondolatok mindannyiunk lelki épülését szolgálták. Az animátorok apró jeleneteken keresztül Don Bosco életének mozzanatait tárták elénk, segítve, hogy a világhírű nevelőt és szentet jobban megismerhessük. Dél előtt csoportfoglalkozásokon vettek részt kicsik és nagyok. Jó volt látni, hogy senki sem unatkozott és mindenki fegyelmezetten követte az animátorokat. A kiadós ebédet szabad foglalkozás követte. Mozgalmasabbá vált az udvar, a „verebek

püspök atya, aki örömteli szavakkal köszöntött bennünket és áldásával zárult aznapi délelőttünk. Az utolsó napon a délutánt egy a gyerekeknek szervezett akadályversennyel zártuk, amit az Eger TV is megörökített. Az oratórium zárásaként a szülőkkel közösen egy ünnepi szentmisén vettünk részt. Ezután néhány vállalkozó szellemű gyerek kis műsort adott elő, majd nyársalás, beszélgetés és szabad játék vette kezdetét. Elbúcsúztunk, de reméljük, hogy év közben és jövőre még többet lehetünk együtt.

Balázs Rita

Misszió Vámosmikolán - Vámosmikola egy falu Szob közelében, amelynek nincs papja, vasárnapi szentmiséje is csak havonta egyszer van, a szülők többsége megfedkezett már Istenről. Az egi Segítő Szűz Mária Kollégiumban önkéntes csapatot szerveztünk és elfogadtuk a meghívást Vámosmikolára. Kilencen alaposan felkészültünk többnapos képzés és közös szervezés során. A

ilyenkor hangosabban csiripeltek”. Mindenki választhatott a felkínált lehetőségek közül: volt foci, pingpong, társasjáték, kézműves foglalkozás, ének tanulás. A napot Gábor atya vezetésével esti imával zártuk. Fáradtan, de derűsen indultunk haza, miután kiürült az udvar, és örömmel nyugtáztuk, hogy a gyerekek jól érezték magukat.

Az állandó programok mellett volt kirándulás számháborúval, lovaglás, vizes délután, palacsintásütés, jártunk a tűzoltóságon, eljöttek hozzánk a mentősök. A tábor utolsó napján „szalézi X-faktor”

(pl segítőkészség, hűség, felelősségtudat, bizalom). Elmaradhatatlanok voltak a közös reggeli imák, énekek, banszok, mindez rengeteg jókedvvel fűszerezve. Kétszer voltunk uszodában, délutánonként kézműves foglalkozáson munkálkodtunk. Második héten kirándultunk Szentendrre a Skanzenbe. Itt időutazást tehettünk az ország minden tájegységére, a régi kor emberének életében, hagyományaiban. A gyerekek szerint és szerintünk is ez volt a legkedveltebb nap. Táborunkat meglátogatta Katona István

táborra június 25-től július 1-ig került sor. Szindarabokkal és csoportos megbeszéléssel igyekeztünk érdekessé tenni a gyerekeknek a tábor témáját, a nyolc boldogságot. Voltak vidám játékok, versenyek, kincskeresés, kézműves foglalkozás és kétszer kirándultunk a nagybörzsönyi hegyekbe. Vasárnap meghívtuk a szülőket is, akiknek a gyerekek táncoltak, énekeltek és átadták ajándékaikat, amelyeket a kézműves foglalkozás alatt készítettek. Búcsúzáskor nem hiányoztak a könnyek sem, és a kérdés, hogy jöjünk el jövőre is.

Nagy Beáta

SZOMBATHELY

Husadik nyári oratórium - A tanév végén Szombathelyen is elkezdtük a készülődést a Szalézi Nyári Oratóriumra, amely idén husadik alkalommal került megrendezésre. Kilenc napon keresztül imádkoztunk az oratóriumi gyerekekkel együtt Máriához, a Keresztények Segítségéhez, hogy a tábor sikeres és gyümölcsöző legyen. Idei témánk a rendfőnök atya strennájához igazodott: „Én vagyok a jó pásztor, a jó pásztor életét adja juhaiért.” (Jn 10,11) Az első héten arra irányítottuk a gyere-

ket, „odafigyel rám” és „megváltott engem”.

A negyedik és egyben utolsó héten küldetést kaptunk a Jó Pásztortól, aki azt mondja: „Légy te is jó pásztor” a társaid között! A kis Bosco János, Rua Mihály, Besucco Ferenc, Magone Mihály és Savio Domonkos, akikről a csoportok nevüket kapták, ilyen jó pásztorok voltak, mert megértették és elfogadták ezt a Jézustól kapott fontos feladatot. Az ő életük számunkra is példa, segítség és egyben bátorítás, hogy megvalósítsuk ezt a jézusi felhívást, ezt a hivatást. Törekedtünk a szalézi családiasságra és vidámságra, ezért nem maradhettek ki a reggeli imák, a zászlófelvonás a tábor himnuszára, a bansok a gyerekek megmozgatására, valamint a csoportfoglalkozások a közösség összekovácsolására és a téma elmélyítése érdekében. Sok más érdekes élmény is várt a táborozókra: mesekuckó, sorversenyek, néptánc, kézműves foglalkozás, lacikonyha, lovaslás, séta a mentőállomásra és a kenyérgyárba. Megtekinthettük a római kori romokat, a jáki templomot, meglátogattuk Celldömölkön a Szűzanyát és felmentünk a Ság-hegyre számháborúzni. De nem hagytuk ki a németújvári várat sem és még kalandparkban is játszottunk.

nyári oratóriumot, vagy ahogy mi hívjuk, ORI tábor. A hőség ellenére mindenki jól érezte magát. Kirándultunk a Mecsekre, ellátogattunk a Zsolnay negyedbe, ahol egy Csodák Palotájához hasonló terem várt bennünket, majd végignézhettük, hogy készül a békebeli pehelycukor és a selyemcukor, sőt kóstolót is kaptunk belőle. A Napközi terme elég hűvös volt a kézműveskedéshez. A fák alatt labdázunk, a pingpong asztal és a csocsó a hűvös épületen belül volt. Táborunkat változatos gálával zártuk a szülők jelenlétében. Mindenki bemutathatta tudását. Búcsúzáskor többektől elhangzott a kérdés: - Ugye jövőre is lesz tábor?

kek figyelmét, hogy „milyen egy jó pásztor”. Megpróbáltunk közelebb kerülni ehhez a már alig ismert mesterséghez, amelyhez az Őszövetség nagy segítséget nyújtott. Így készültünk a második hétre, ahol magát Jézust, a Jó Pásztort állítottuk a középpontba, aki azt mondja: „ismerem enyéimet és enyéim is ismernek engem”, „szelíd vagyok és alázatos szívű”, „felemelem az elesettet”, „megkeresem az elvesztett” és „életemet adom a juhokért”. Gyakran előfordul viszont, hogy elmegyünk Jézus szavai mellett, és bár nekünk szól, mi mégsem vonatkoztatjuk azokat magunkra. Pontosan ezért a harmadik hét minden napja arról szólt, hogy először a szervezők maguk, aztán a gyerekek is személyesen felismerjék és elmondhassák, hogy: „Jézus nekem is pásztorom”, tehát „ismerem engem”, „szeret engem”, „fontos vagyok neki”,

A hetet pedig a gyerekek által előadott gálaműsorral és családi szalonnasüttéssel zártuk.

Köszönjük a Szűzanyának anyai támogatását és a rengeteg kegyelmet, amit kiesdett számunkra! Köszönjük Jézusnak, hogy a Jó Pásztorunk! Imádkozzunk hozzájuk azért, hogy a gyerekek is tényleg jó pásztorok legyenek a társaik között, ösztönözzék őket is a jóra és fordítsák az ő figyelmüket is Jézusra, a Jó Pásztorra, aki idén is a nyári oratórium "fő szervezője" volt. Képek és videók a tábor honlapján: www.szombori.hu/nyar2012

Kirner Gábor Fülöp SDB, Németh Gergely, Brunászkine Kati

PÉCS

ORI tábor - Mint évek óta a szülők gondjainak megkönnyítésére a tanévzárás utáni hétre szerveztük az ötnapos

„Ottalvós” tábor a Mecsekben - Hogy a drága útiköltséget megspórolhassuk, idén az Észak-Mecsekben béreltünk ki egy kulcsosházat szálláshelyül. 18 gyerekekkel keltünk útra. Házikónk egy erdei tisztáson állt, közel s távolban emberi lény, vásárlásra csábító bolt nélkül. Az "élelmezésvezető" Bartonné Klári munkatársunk naponta friss kalácsot és kenyeret sült reggelire, a menüt pedig a gyerekek ízléséhez igazította. A tábor vezetője Messné Mezey Klára volt, a gyerekek körüli feladatok nagy részét Péterfia Karola animátor látta el, akinek segítőtársa volt Thurzó Bence animátorjelölt. Egy-egy napra a munkatársak közül is eljöttek néhányan segíteni. Gyerekeink első nap hiányolták a TV-t meg a számítógépet, de később már eszükbe

Nyergesújfalu

sem jutott. A reggeli tornát ima követve, délelőtt-délután egy-egy félórás beszélgetés keretében ismerkedtünk hazánk fővárosával, vidékeivel, a közelgő évforduló kapcsán pedig a szalézi jelenlét településeivel. A terep elég tágas volt kido-bózásra, szín-cicázásra, tollaslabdázásra. Napi túra volt elsétálni a forráshoz friss ivóvízért. A déli órákban a hűvös szobákban rajzolgattak, társasoztak, kézműveskedtek a gyerekek. A tábor fénypontja a 15 km-re lévő orfűi strand, ahova két délután is eljutottunk. Egyik délután kajakoztak, a második strandnapon egy órára kibérelhettünk egy sárkány hajót, melyben 20 személy fér el, és csak akkor halad a hajó, ha a dobpergésre mindenki egyszerre evez. Esténként a vacsora után még megbeszéltük a nap eseményeit, tervet készítettünk másnapra, és Don Bosco szokása szerint jóéjszakká váltunk a napot.

Köszönjük Udvardy György püspök atyának, aki egy belső pályázat útján támogatott bennünket!

Mezey Klára

NYERGESÚJFALU

Ha nyár, akkor szalézi nyári napközi oratórium! - A tavalyi sikeren felbuzdulva Nyergesújfalu idén újra két turnusban vártuk a környék gyermekeit. Már kora tavasszal befutottak hozzánk az első érdeklődő levelek, telefonhívások. Nagyszerű élmény volt megtapasztalni, hogy a gyerekek, szülők keresnek minket, és nem mi őket. A legbiztosabb jele ez annak, hogy jól csináljuk azt, amit csinálunk. Az első turnuson Játékoszágba kalauzoltuk el a gyerekeket Pinokkió történetével, a második turnus kerettörténetének a Dzsungel könyvét választottuk.

Hatalmas volt az érdeklődés! Az első nap reggelén tudatosult bennünk, mennyi is

valójában 180 gyerek. Nagy lendülettel és lelkesedéssel „csaptunk bele a lecsóba”, rengeteg szórakoztató programmal készültünk. A táborozók részt vehettek számos érdekes műhelyen: készültünk elsősegély, kézműves, informatikai, sport, rajz, konyhas, sőt, még aerobik foglalkozással is. Idén sem maradhatott ki a pélföldszentkereszt kirándulás nap lovaglással, lovaskocsizással, a második héten - a hőségriadóra való tekintettel - sok-sok vizes játékkal. Nálunk a strand fogalma már azonosult a komáromi WF Szabadidőpark nevével, idén is ide látogattunk el mind a két héten. A szokásos tábori játékokon felül (számháború, sorsversenyek, akadályverseny stb.) készültünk extra meglepetésekkel is. Az első héten egy profi tánciskola vezetői tartottak bemutatót, sőt, a táborozókat is megmozgatták néhány hip-hop mozdulatsorral. A szintén helyi Pinokkió bábcsoport pedig névadó történetét elevenítette meg egy rendhagyó, élőszereplős-bábos előadásban. A tábor legidősebb résztvevőit idén is a kalandcsoportba vártuk, ők az első héten többek között a tatabányai kalandparkban jártak, a másodikon pedig másfél napot Budapesten töltöttek.

Idén változtattunk a csoportok beosztási módszerén: négy fő színen belül három kisebb csapatra osztottuk a táborozókat korosztály szerint. A fő csapatok pontokat gyűjtöttek, így a hetek végén egy-egy nagycsapat megnyerhette a tábor kupáját. 2012-ben minden eddigénél többen vettek részt táborunkon, mi pedig minden eddigénél többen vártuk őket: mintegy ötven középiskolás. Sok kezdő animátor-nak ez a tábor jelentette az első tapasztalatokat. Ezúton is köszönjük támogatóinknak, hogy segítségükkel több, mint kétszáz gyermeknek szerezhettünk vidám nyári pillanatokat.

Találkozunk - legkésőbb egy év múlva!

Gyarmati Dávid

ÚJPEST-MEGYER

Kalandozások a Kincses Szigeten -

Sok tervezgetés és megbeszélés után egy keddi reggelen az Újpesti Nyári Oratórium résztvevői Jakab kapitány vezetésével vitorlát bontottak, hogy elinduljanak a Kincses Szigetre. Nagyon izgultunk a kezdéskor, hiszen ez volt az első önálló nyári oratóriumunk. Kalandból pedig nem volt hiány! Bajnokságokat rendez-

tünk, filmet néztünk, számháborúztunk, kirándultunk, cukrászdába mentünk, vizes játék bajnokságokat rendeztünk, méltáztunk a Margit-szigeten és egy fantasztikus napot töltöttünk a strandon. Emellett mi, animátorok a szaléziakkal együtt kalózsapkát, kardot, kalózlóbogót vettünk, hogy hűek legyünk kerettörténetünkhöz. A gyerekek két csoportra osztva egész héten küzdöttek a végső győzelemért. Napi témáink – önfegyelem, megbocsátás, engedelmesség, nagylelkűség - elengedhetetlenül fontosak voltak a kincskeresésben való eredményes együttműködéshez. Minden nap a fárasztó program után a jóéjszákát foglalta össze a napi gondolatot, figyelemfelkeltő és vicces formában. Pénteken aztán megkezdült a kincs is és rengeteg édesség talált gazdára, mindenki legnagyobb öröme.

Bogdányi Magdi

P. Hámor József SDB (1914-1999)

2013-ban ünnepeljük, hogy száz évvel ezelőtt, 1913. november 6-án egy kis magyar szalézi csoport megérkezett Péli-földszentkeresztre. Csúpan két pap, néhány kispap és néhány lelkes magyar gyerek alkotta a honfoglalók csapatát. Ebből a kis különítményből a Jóisten segítségével igen gyorsan erős magyar szalézi közösség jött létre, olyannyira, hogy a szomorú 1950 júniusára több mint 250 szalézi népesítette be hazánkat. Hatalmas utat tettek meg elődeink! Ha kérdezzük, hogyan volt ez lehetséges ilyen rövid időn belül, azt kell mondanunk, hogy elődeink a honfoglalók, lelkes szalézi papok és kispapok voltak. Életük vonzó példa volt sokak számára. Ezek közé tartozott P. Hámor József is, akiről most megemlékezek. Hámor József 1914. szeptember 27-én született Szentendrén, buzgó németajkú katolikus családban. Tizennégy éves volt, amikor Nyergesújfalura került a Szalézi Intézetbe. Hamarosan megismertkedett Don Bosco lelkiületével, a fiatal magyar szaléziak lelkesedésével, ifjúsági munkájukkal. Így nem csoda, hogy ő is

lelkesedett Don Boscóért és jelentkezett a szalézi noviciátusba. 1930. november 30-án fogadalmmal kötelezte el magát Don Bosco követésére. Gimnáziumi tanulmányait szalézi szerzetes növendékként Péli-földszentkereszten fejezte be. 1932-36 között a gyulai Szalézi Intézetben volt mint nevelő kispap. 1936-ban visszatért Péli-földszentkeresztre, hogy megkezdje teológiai tanulmányait. 1940. június 23-án Serédi Jusztinián, Magyarország hercegprímása szentelte pappá az esztergomi bazilikában. A tehetséges fiatal papra nagy feladat várt: a szalézi kispapok nevelését bízta rá az akkori tartományfőnök, Antal János. Mezőnyáradon Hámor atya előbb felügyelő, majd lelkiigazgató, végül rendházfőnök lett. Fiatalok egész seregét nevelte és vezette be a szalézi életbe. Szigorú, de melegszívű előljáró volt. Nem csak a szalézi életre oktatta növendékeit, de mestere volt a tudományoknak is. Németet, olaszt, latint és görögöt tanított a kispapoknak, így jómagamnak is.

Szalézi munkássága 1950. június 13-án szűnt meg - ekkor vége lett a szép nyáradi életnek. A kispapoknak azonnal el kellett hagyni a házat, hogy megmeneküljenek az esetleges elhurcolástól. Utánuk nehéz szívvel távozott Mezőnyáradról Hámor atya is. Nem működhetett mint lelképásztor, azért különböző helyeken volt kántor és sekrestyés. Az 1956-os események után több társával ő is elhagyta az országot. Ausztriában, majd Olaszországban szervezte a menekült magyar gyerekek nevelését több magyar rendtársával együtt. Terve az volt, hogy összegyűjtse a magyar gyerekeket és magyar iskolában oktassa őket, de ez sajnos nem sikerült.

1957. április 13-án Triesztben elbúcsúzott magyar rendtársaitól és elhagyta Európát. Előjárói Kanadába, Edmontonba küldték, ahol Balázskövi József szalézi atya már létesített egy magyar kolóniát. Itt, a magyar Szent Imre templom plébánosa és a magyarok vezetője lett. Megszervezte a magyarok csoportját, különös buzgósággal dolgozott a magyar cserkészek nevelésén. Magyar iskolát szervezett és oktatta a külföldre szakadt magyar gyerekeket. Munkásságát nem csak a magyarok becsülték meg, akiknek minden idejét és tehetségét szentelte, hanem a kanadai hatóságok is.

Hámor atya sajnos nem tudta tehetségét, munkáját magyar földön kifejteni. Távol kellett dolgoznia hön szeretett hazájától és itt is halt meg. 1999. február 13-án hunyt el Edmontonban. Élete magyar sors volt. Idegenben nyugszik, de mi, mai szaléziak büszkén emlékezünk rá és iparkodunk követni példáját, és nem feledkezünk meg róla.

Ünnepelt a VDB

Don Bosco önkéntesei, azaz a voluntáriák (Volontarie di Don Bosco) május 20-án ünnepelték intézményük fennállásának 95. évfordulóját: 1917-ben ezen a napon kötelezte el magát három fiatal lány Torinóban az Úr követésének egy új útjára, amelyet az Egyház hivatalosan csak 30 évvel később, 1947-ben ismert el.

Don Bosco Önkénteseinek Világi Intézményét bizonyára nem sokan ismerik. A közösséget 1917-ben alapította Bol-dog Rinaldi Fülöp, aki később rendfőnökként Don Bosco utóda lett. 1978 óta pápailag jóváhagyott intézményként működik, Magyarországon 1981 óta van jelen. Az Intézmény tagjai olyan 21. életévüket betöltött nők lehetnek, akik az evangéliumi fogadalmak (tisztaság, szegénység, engedelmisség) vállalásával arra vágnak, hogy Don Bosco

lelkiségét követve, belülről, kovász módjára szenteljék meg a világot.

A magyar voluntáriák közösségileg már májusi rendes lelki napjukon megemlékeztek a jeles ünnepéről - nagy örömkre ezen a napon velünk ünnepelt a területi felelős is, aki nem kis áldozatok árán látogatott el Magyarországra egyik szlovákiai magyar nővérükkel együtt, és elhozták a központi felelős személyes levelét is - hogy érezzék, ha kevesen is vannak, az Intézmény számára mégis fontosak. A látogatásból, az együtt töltött szép nap kegyelmeiből mindannyian új erőt meríthettek.

Azokat a fiatal nőket, akik úgy érzik, hogy Isten teljesen Neki szentelt életre hívja őket, de nem akarnak szerzetesi közösségben élni, viszont szeretnének a világban, rejtekben élve, lelkeket menteni, várják Don Bosco Családjának Világi Intézményébe!

Jelentkezni lehet Baji János szalézi atyánál: 2660 Balassagyarmat Kossuth u. 41. tel: 20 8233332

Istituto Secolare Volontarie Don Bosco

Passione per Dio. Passione per il mondo

Az ördög kulcsa

Egy nap az ördög nagy kirakodóvásárt rendezett, ahol közszemlére tette hamisságának teljes fegyvertárát, hogy kísértésbe ejtse vele az embereket.

A szolgálának napokig más dolguk se volt, mint elrendezni a standokat, felakasztgatni a fényszórókat és a lámpákat, leteríteni a szőnyeget és csalogatóan kipakolni a legújabb sátáni találmányokat. Mindenféle bűnnek a szerkezetei és berendezései bőséggel megtalálhatóak voltak. Főleg a hét főbűn képviseltette magát pazarul: luxus kategóriájú felszereléseket lehetett kapni a gög, a fősvénység, a falánkság, a harag, a bujaság, az irigység és a lustaság felébresztésére.

Mindezek mellett berendezések, fényes papírra nyomott katalógusok, videók, cd-k hegyei. És ördögi zúrzavar, természetesen. Az árakat és az engedményeket feltüntető táblácskák éppolyan jól láthatók voltak, mint minden más vásáron.

De a legnagyobb és legfényesebb standon volt egy titokzatos üvegládika is. Benne apró aranykulcs feküdt piros bársonypárnán. Ez volt a vásáron az egyetlen tárgy, ami mellett nem árcédula feküdt, hanem egy apró táblácska a felirattal: nem eladó.

Egy arany hitelkártyával hivalkodó látogató mindenáron meg akarta tudni, mit nyit a kis kulcs és felfuvalkodottan kijelentette, hogy bármilyen árat hajlandó megfizetni érte. Megátalkodott csőkönyösségét látva elküldtek a főnökért. Kevés várakozás után, némi jellegzetes kénköszagot maga elé bocsátva, meg is érkezett a sátán. A maga agyafúrt és álságosan kedves módján azt mondta a láthatóan heves érdeklődést tanúsító vevőnek, hogy az a kulcs olyan nagyon drága és fontos neki, hogy nincs is ára, és azért tartja olyan nagyra, mert ez a kulcs bárkinek a lelkét kinyitja előtte, legyen az laikus, pap, szerzetes, püspök vagy akár bíboros is. Legyen bármilyen erős a hite, az életszentsége, legyen bármilyen korú, ez a csodálatos kulcs mindig működik.

A vevő továbbra sem állt el szándékától, és a sátán végül, minden ravaszsága ellenére, kénytelen volt elárulni a titkot. Félhangosan odasúgta:

- Ez a kulcs a kishitűség.

Akit a kishitűség gyötör, gyűlöli magát és a többieket is, mert aki sebesült, az sebez. A kishitűség a hit ellentettje. „Ha Isten velünk, ki ellenünk?” (Róm 8,31)

Bruno Ferrero: A virág csak nyílik című könyvből.

Diakónusszentelés Óbudán

Az óbudai Segítő Szűz Mária kápolnába június 23-án a szentmise keretében főtisztelendő Palánki Ferenc egri segédpüspök diakónussá szentelte S. Nguyen Hai Ly Jakab és S. Pham Quoc Thai Hung Savio Domonkos szalézi kispapokat.

 **Nyári
képgaléria**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4500 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 77; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu; korrektor P. Ábrahám Béla SDB; tördelő: Bors Katalin

A címlapon: A nyergesútfalui nyári napközi oratórium egyik résztvevője.

Készült a Szalézi Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.